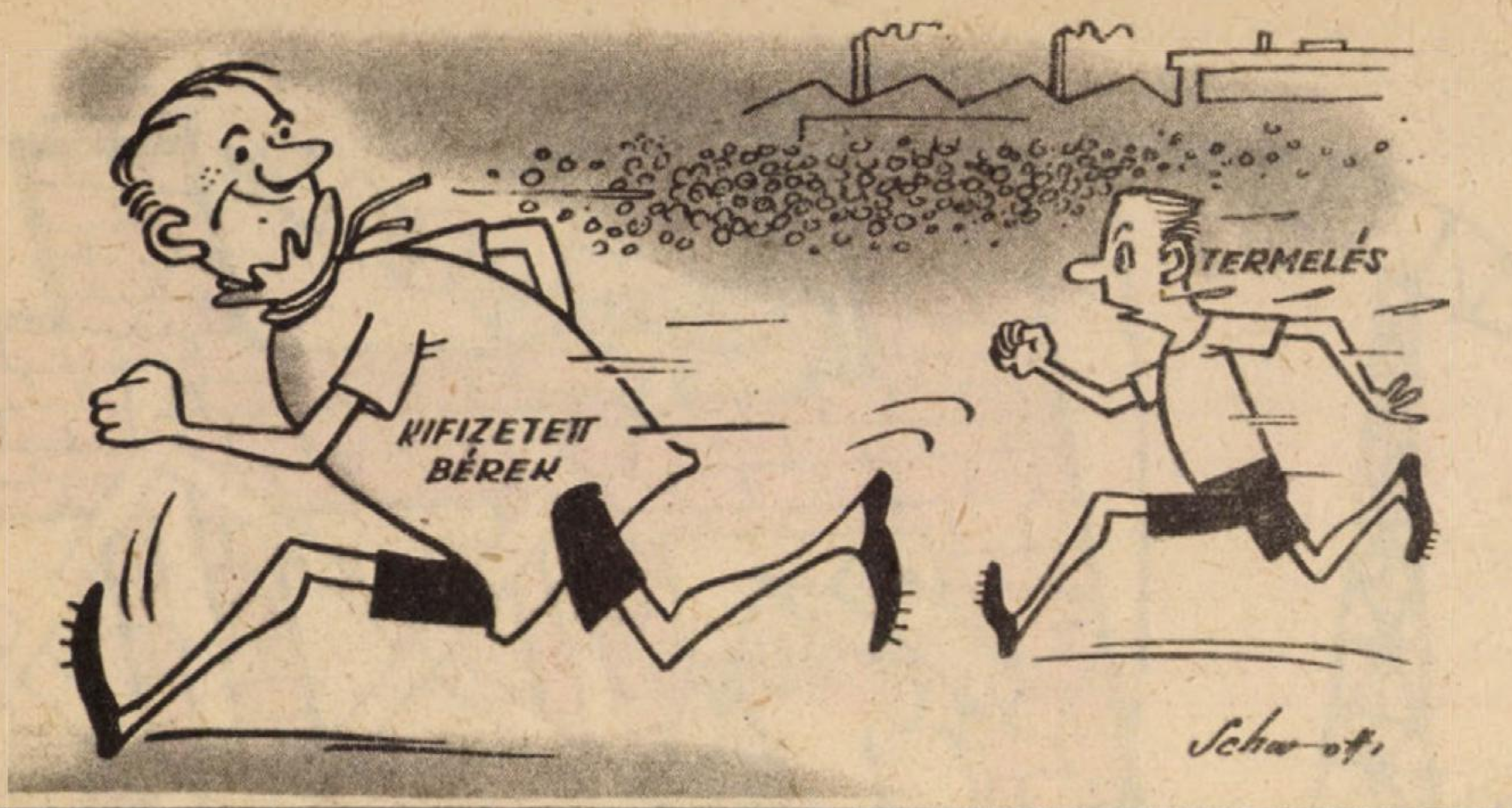
XX. évfolyam 45. szám Ára: 1 forint 1964. november 5

— *Igyekezzünk, emberek! Nagyon jó lesz az idén a bortermés...*

Ez már itthoni verseny

Schwott Lajos rajza

Kiskomám..!

Unos-untalan zsörtölődnek kedves rádióhallgatóink az ellen a bizalmaskodó hang ellen, amellyel riportereink illetik sportolóinkat. A legkevesebb, hogy kizárólag a keresztnevükön vagy becenevükön szólongatják őket, úgyhogy aki nem ismeri a sportélet intimitásait, bizony nem tudja, kiről van szó.

Miután a sok bíráló cikk sem szoktatja le riportereinket e kebelbaráti hangról, javasoljuk, vezessék be az enyelgést a közvetítés más területén is.

Hadd adjunk ízelítőt Az ember tragédiája rádiókommentárjából.

„Kedves hallgatóink! Imre bácsinak egy igen jól sikerült, mondhatni csúcsteljesítményét közvetítjük. Kedves Imre bátyám, te ennek a darabnak a megírásával mindent megtettél a siker érdekében, a győzelem érdekében. Szívvel, lélekkel küzdöttél, édes Imre bátyám, megérdemled a szurkolók vastapsát. No de nézzük a játékot! Amennyire innen, a magas páholyból látom, a paradicsomban vagyunk, kedves hallgatóink, és mintegy nyolcszáz fizető néző izgulja végig ezt a valóban izgalmas, valóban magas színvonalú játékot... Édes Imrém, mint látom, te kacagányszerű mezben, Hédike, te pedig a legújabb divatú bőrzekében jelentél meg a pályán! Gyurka is belépett és ördögi gyors tempóban támadja a nő erényeit! Micsoda lendület!

Vajon mit szól Tomi ehhez a lélegzetelállító támadáshoz? Tamáskám, mint ennek a játéknak az edzője, fáradj ide a mikrofonhoz! Nem jössz, kiskomám? Más dolgod van? Hát vajon Imre bátyám mit szól ehhez a közvetlen hanghoz, amit sportos kollégáimtól tanultam?... Micsoda? Forgolódni tetszik a sírban?"

(stella)

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A tanító az állatok alkalmazkodó képességét magyarázza.

– Na, gyerekek – kérdi –, tudna valaki egy példát mondani?

– Én tudok – jelentkezik Pistike. – A tyúk mindig akkora tojást tojik, hogy pontosan belepasszoljon a tojástartóba.

*

Kovács utazik a vonaton. Szemben ül vele egy vadidegen ember, aki megszólítja:

– Pardon, uraságod rém ismerős nekem! Azt hiszem, Fülöpszálláson találkoztunk.

– Fülöpszálláson még soha életemben nem voltam.

– Akkor Abádszalókon.

– Abádszalókon sem voltam soha.

– Akkor máshol – erősködik az idegen.

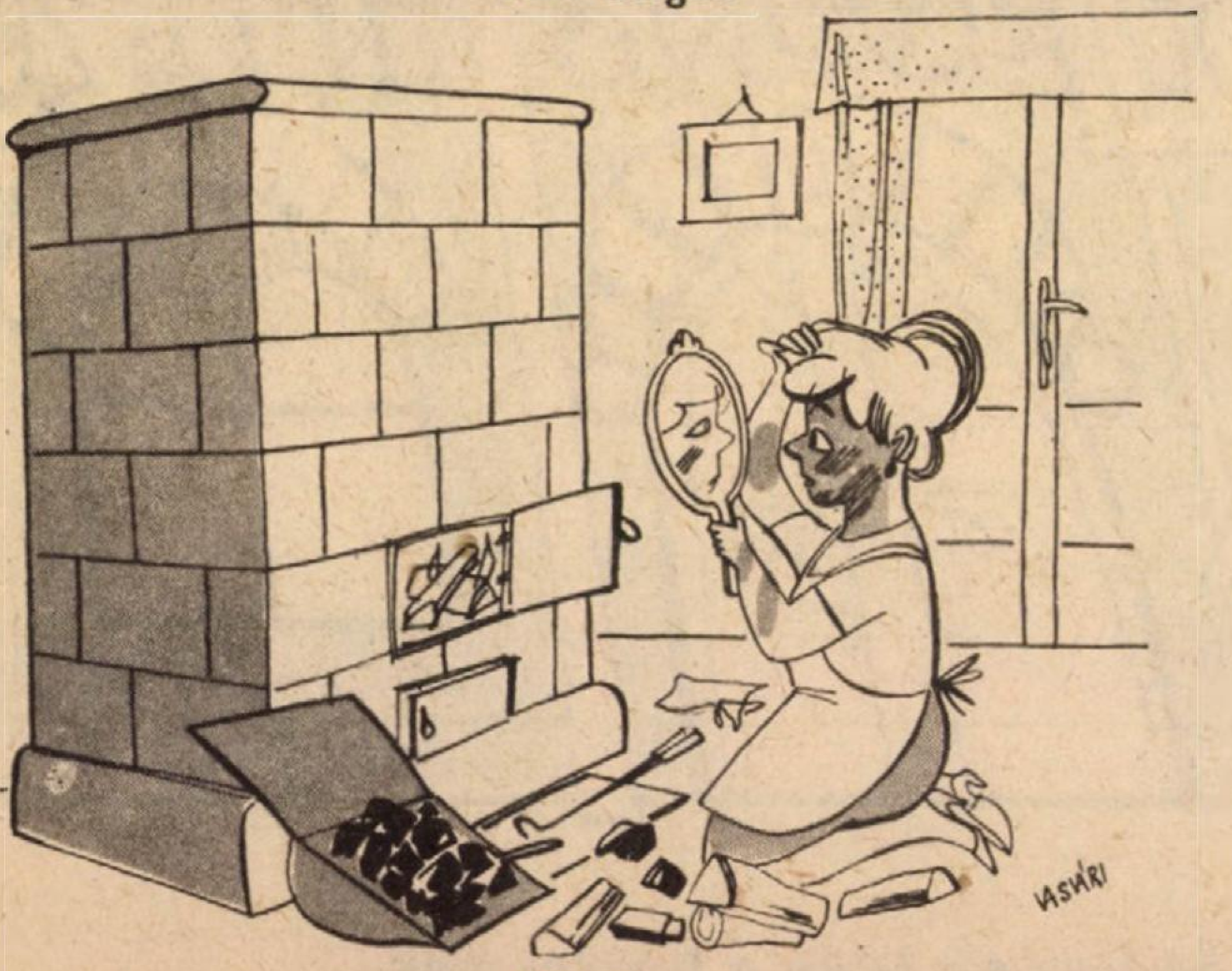
– Látja, ez lehet – feleli Kovács. – Máshol már voltam.

Ellenőrzés

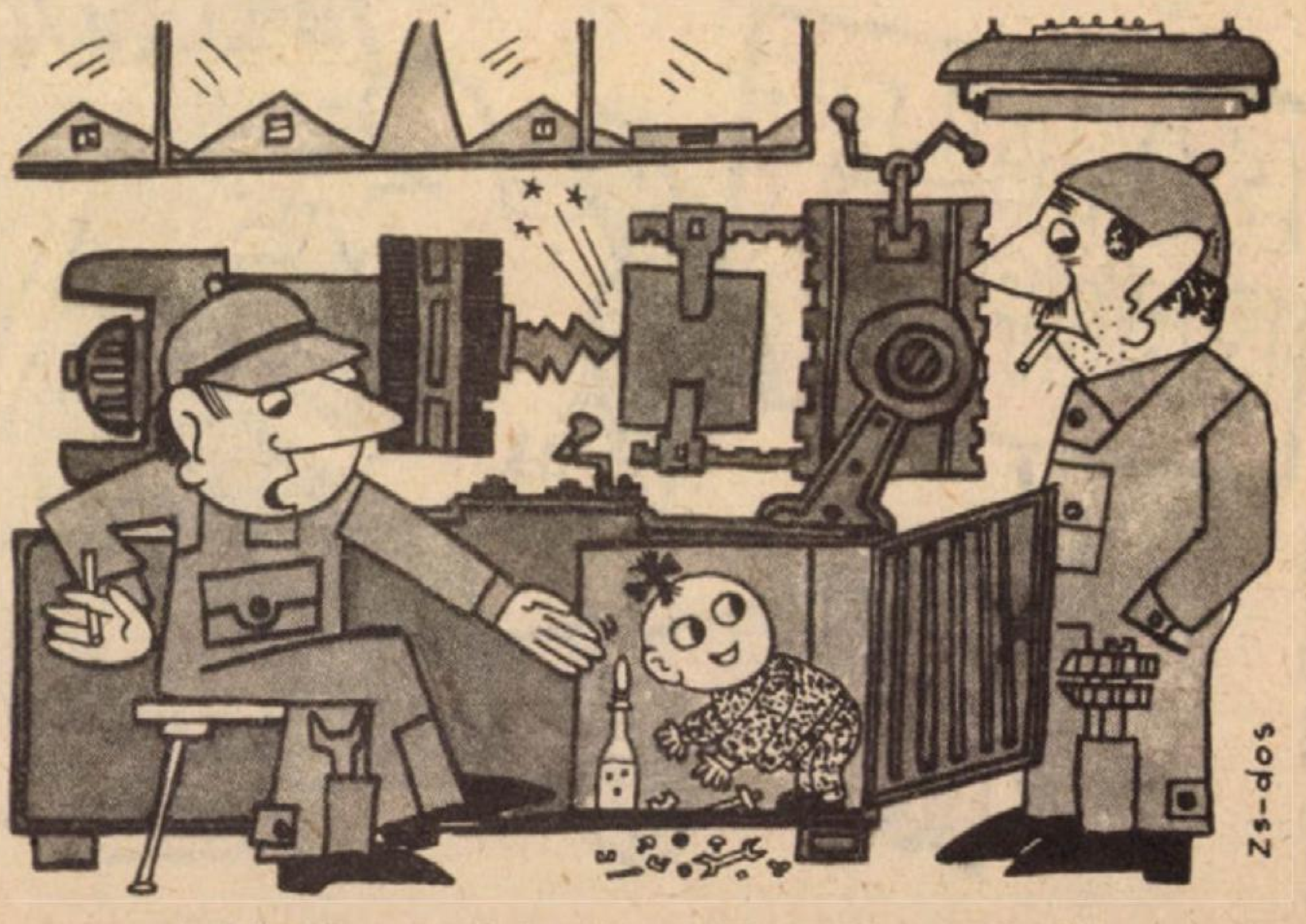
– Sajnos elfelejtették megnyomni a gombot!

Női dolgok

Hiúság...

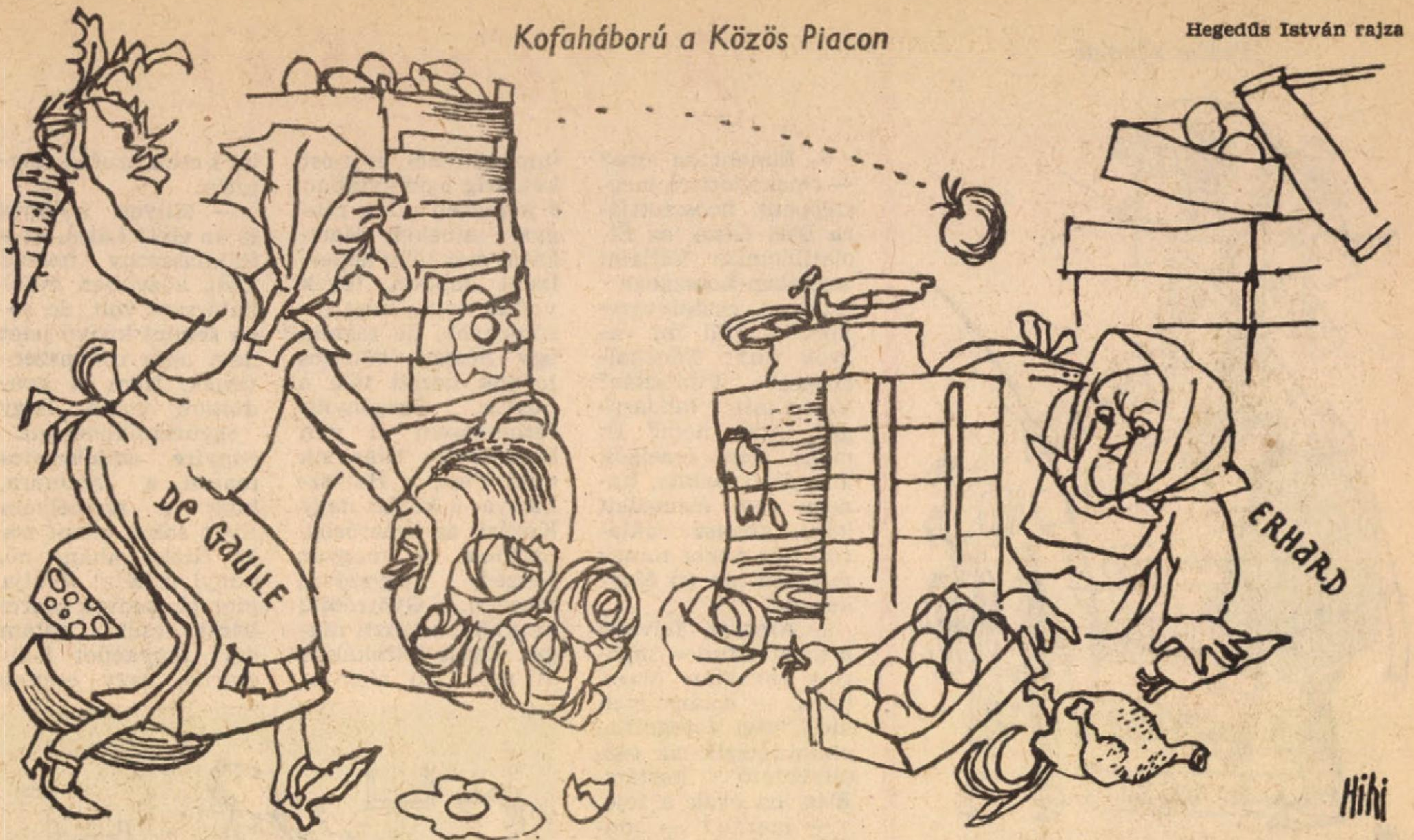
Szükségmegoldás

– A feleségem is dolgozik, a bölcsődében pedig jelenleg nincs férőhely...

Kofaháború a Közös Piacon

Hegedűs István rajza

Új lapok

Amikor átvettem a patagóniai sajtóügyek vezetését mint megbízott miniszter, első nyilatkozatomban megígértem a patagón népnek, hogy véget vetek az újságínségnek. Megállapítottam ugyanis, hogy széles néprétegek tengődnek sajtó nélkül, nincs újságjuk, amely az ő sajátos problémáikat tárgyalná, tanácsokat adna és rámutatna a döntő kérdésekre. Különösen a képes hetilapok számát találtam visszataszítóan alacsonynak. Első intézkedésül egyelőre a következő lapok megindítását rendeltem el:

A GYALOGJÁRÓ. Ez a napilap a lakosság egyik számottevő csoportjának mindennapi kérdéseivel foglalkozna. Tudományos színvonalon dolgozná fel azokat a közös jellemvonásokat, amelyeket a folyamatos gyalogjárás fejleszt ki az emberi lélekben. Védené a gyalogjárók jogait, ugyanakkor azonban bírálattal illetné azokat, akik helytelen magatartásukkal rossz fényt vetnek a gyalogjárók összességére. Harcot hirdetne a jobb gyalogjárásért, a kulturált bandukolásért, a gyalogjárónak gyalogjáró által való megbecsüléséért és a járművezetők packázásai ellen.

TÜSSZENTŐK LAPJA. Ez a hetilap a náthás milliók közös gondjait vallaná magáénak. Rámutatna arra, hogy nem elég megfázni, tüsszenteni tudni kell. A tapasztalat azt mutatja, hogy az emberek tüsszentésében még sok a spontaneitás, a szubjektivizmus és kevés a tervszerűség. Világosan feltárná, hogy sok esetben maga az egyén hibás a tüsszentés elmaradásáért, noha a szükséges előmozzanatok megvoltak. Elítélné a váratlan, minden előkészítés nélküli orvtüsszentést, amely könnyen pánikot okoz. Mindezt már az első szám vezércikke tárgyalná „A tüsszentés néhány kérdése" címmel.

ÉLET ÉS VILLAMOS. Ez a folyóirat a villamoson utazók életével foglalkozna, a villamoson való utazás sajátos megnyilvánulásaival, a tolakodás módszertanával, a helycsinálás fogalmazási kérdéseivel, a kalauzzal kapcsolatban kifejlődött ellentét antagonisztikájával, s megvizsgálná azt a kérdést is, hogy belül egészen üres-e a kocsi.

Szakcikkben adna tanácsokat arra nézve, hogyan kell igyekezni a leszállással, s rámutatna, hogyan kell anyagilag érdektelenné tenni az utasokat jegyváltás elmulasztásában.

CSECSEMŐ HÍRLAP. Öntudatos csecsemők már régen hangoztatták, hogy saját sajtó nélkül képtelenek megoldani sajátos problémáikat. Ennek a társadalmi rétegnek éppen közlési nehézségei miatt

van szüksége külön szócsőre, hogy rendezni tudják helyzetüket a családon belül és általában. A lap bőségesen foglalkozna táplálkozási és ruházkodási kérdésekkel, a pihenés jogával és egyes dadák egységbontó törekvéseivel.

És ez csak a kezdet!

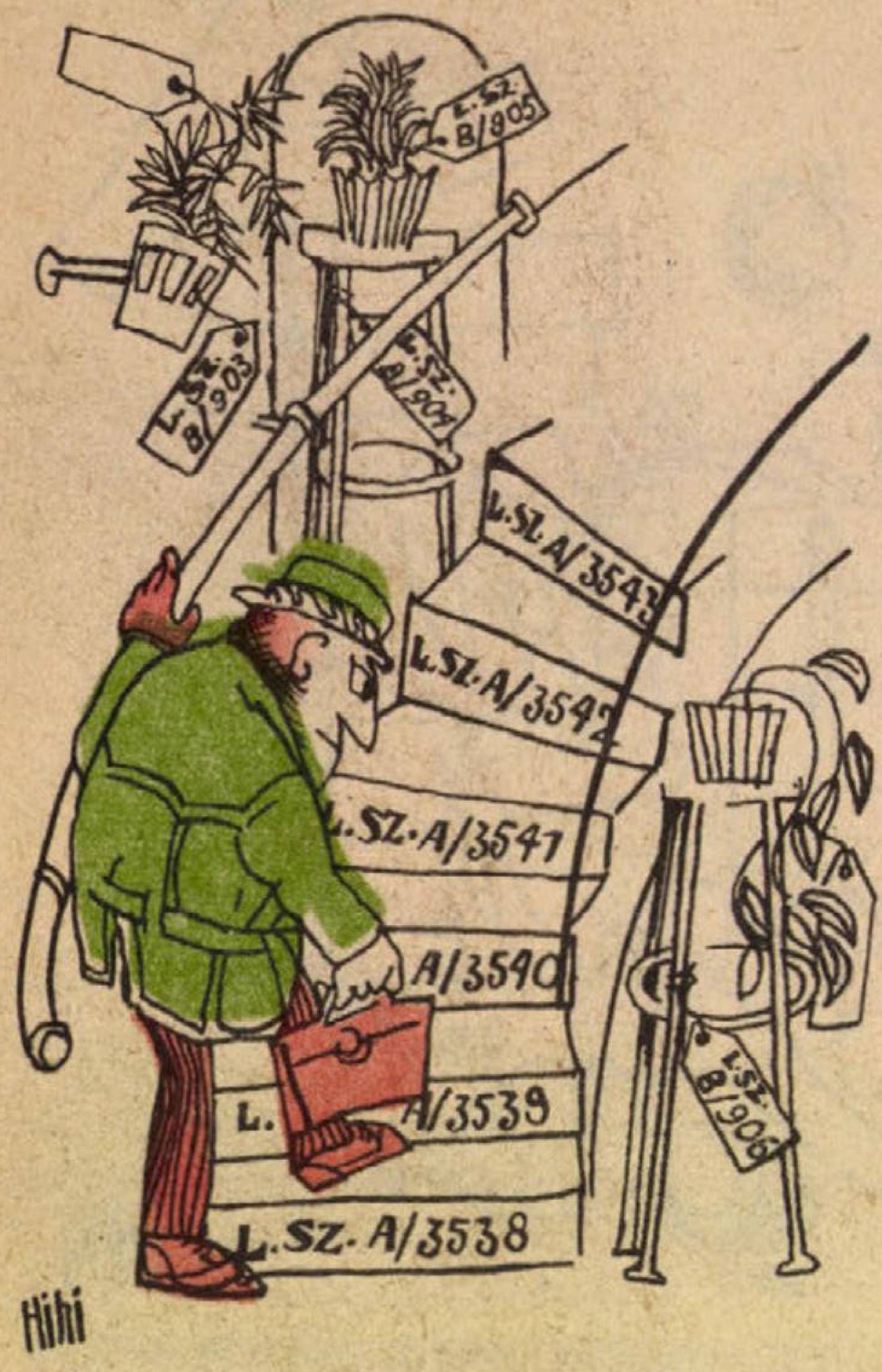
Feleki László

Újonc

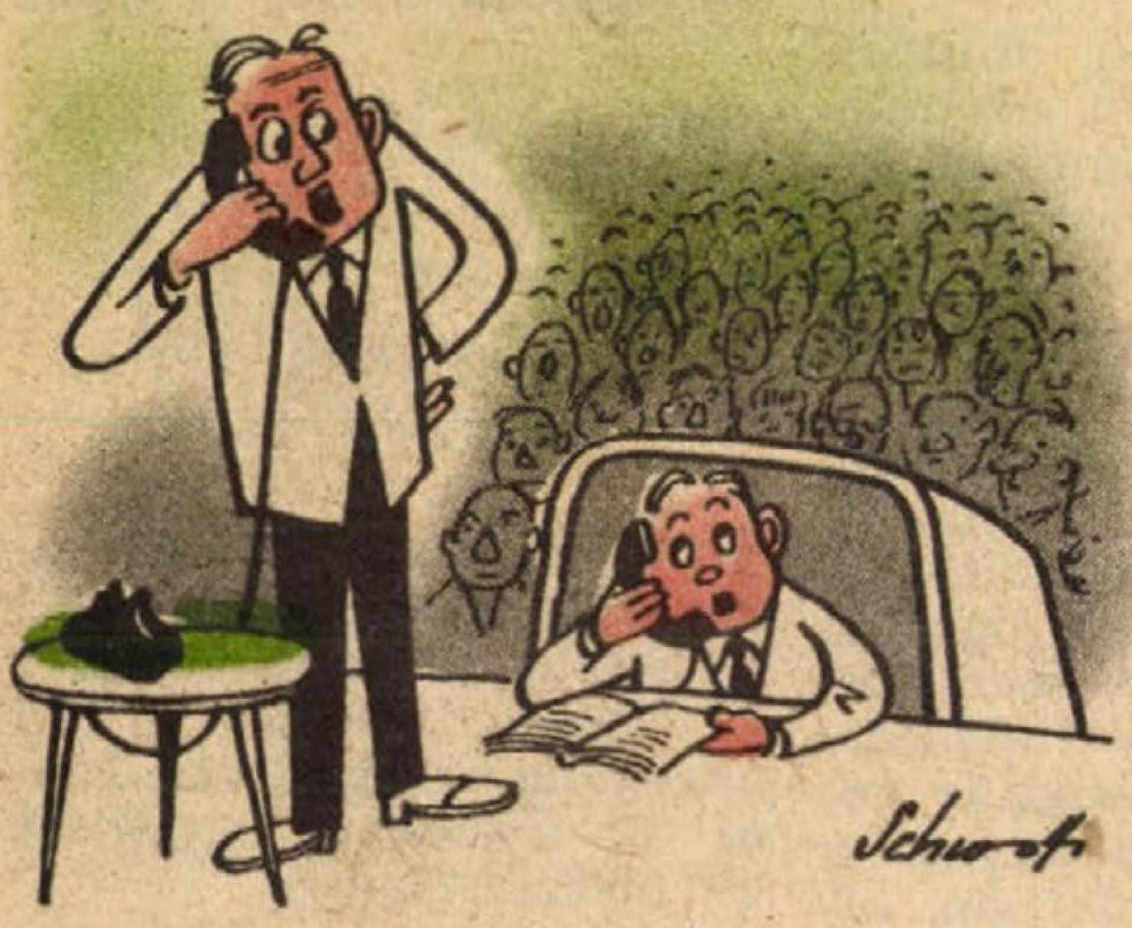

– Mama, nem tudnál reggel beugrani? A csizmát kellene kipucolni és van egy kis mosás is . . .

Pedáns vállalat

Ötletes súgó

A fénykép

— Elment az esze? — ripakodott rá megszeppent beosztottjára Bori Géza, az Étolajfinomító Vállalat széltében-hosszában rettegett osztályvezetője. — Hát mi vagyok én?! Táncdalénekes? Filmsztár? Válogatott labdarúgó? Ugye nem? És maga sem érzelgős, álmodozó bakfis, hanem egy élemedett korú, kopasz raktáros! Hát akkor minek magának az én fényképem?

— Amatőr felvétel is megfelelne — topogott zavartan Marci bácsi. — Akármilyen kicsi, régi fotográfia, amin látszik az osztályvezető kartárs. Elég, ha csak a feje.

— Igazán? — mosolygott vésztjóslóan Bori. — Megtudhatnám, miért kell magának az én fejem?

Az öreg tagadóan intett.

— Nem nekem, a kis Kulcsárnénak lenne szüksége rá.

— Kulcsárnénak? — lépett ki íróasztala mögül felvillanó érdeklődéssel a másik. — Marikának, az én volt titkárnőmnek? De hiszen ő már vagy fél esztendeje valahol a Közel-Keleten él!

— Pontosan. A férje után ment ki, mert hogy Kulcsár üzletkötő az egyik impexünknél, és most két évig egyfolytában ő képviseli ott a magyar színeket. Marikától már több képeslapot kaptam, tevék voltak rajta, meg fúrótornyok, de tegnap egy hosszú, bánatos levelet hozott tőle a postás. Szegényke rettenetesen el van keseredve. Hiányzik neki Pest, a Halászbástya, a körúti nagy Közért, az ismerősök, barátok, a magyar beszéd, egyszóval minden. Gyötrődik, kínlódik, emészti magát. Egész éjszakákon át nem jön álom a

szemére. És könyörög és rimánkodik, hogy bármi módon, de legalább egy fényképet szerezzek neki Bori kartársról. Emiatt bátorkodtam...

— Ez a ragaszkodás nagyon megható — állapította meg férfias önelégültséggel az osztályvezető. Kis kézi tükröt vett elő, lesimította a haját s csak azután folytatta:

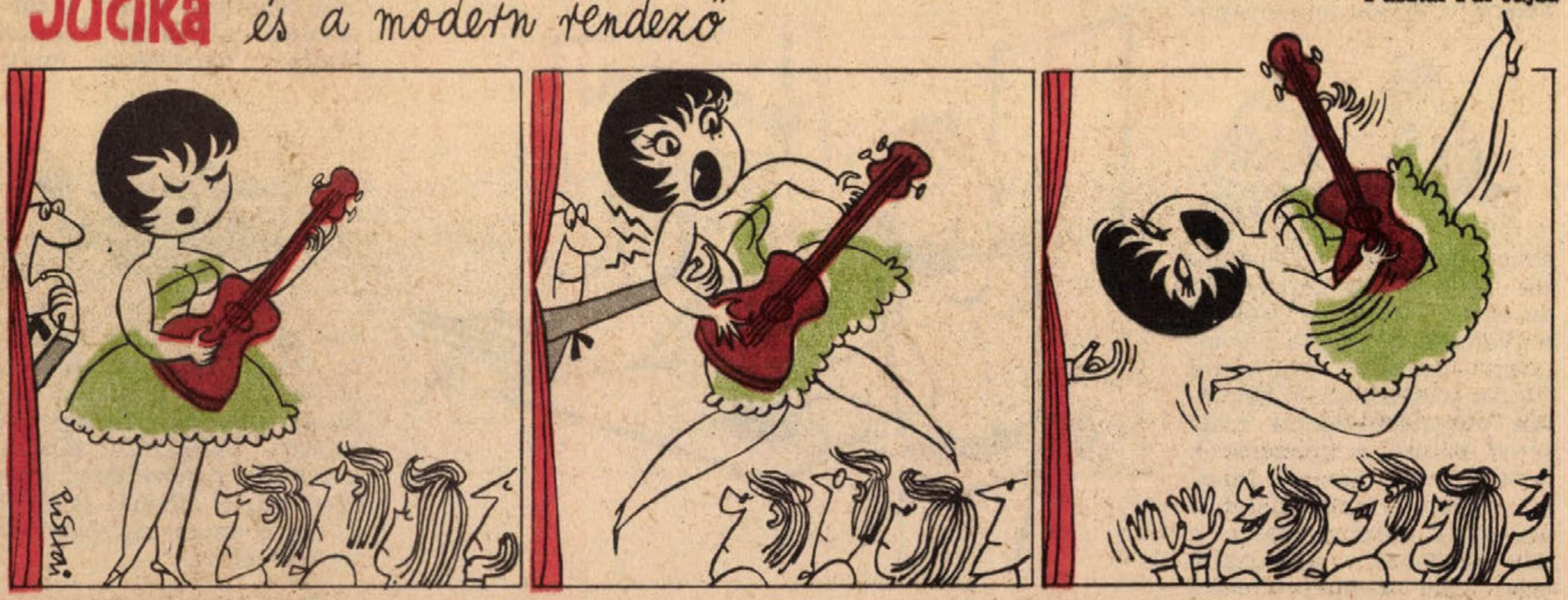
— Milyen különös is az élet! Látja, ez a fiatalasszony hosszú ideig közvetlen munkatársam volt, de soha semmi kirívó jelét nem adta rokonszenvének. Nem is gondoltam volna, hogy együttműködésünk ennyire emlékezetes marad a számára, hogy a személyem ilyen sokat jelent neki. Hiába, ahány nő, annyi rejtély! Árulja már el, kedves Marci bácsi, csak rólam kért fényképet Kulcsárné, vagy esetleg más kollégáról is? No, nem mintha különösebb jelentősége volna...

— Szó sincs róla — rázta meg fejét határozottan a kérdezett. — Egyes-egyedül Bori kartárs fényképére van Marikának szüksége. Kizárólag csak ezt kéri. Honvágy ellen!

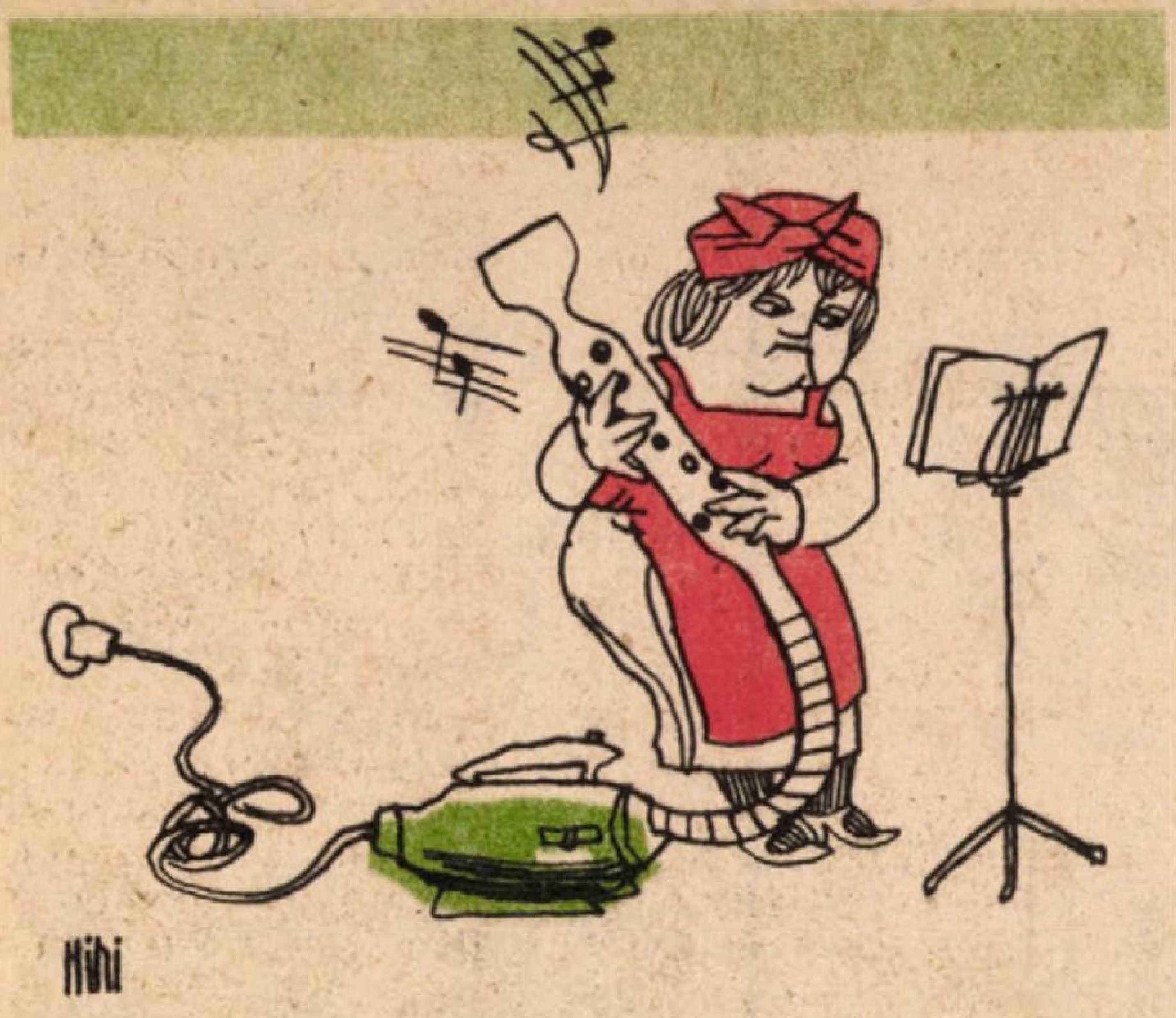
K. A.

Jucika és a modern rendező

Pusztai Pál rajza

Elektronikus zene

Egy csók, - ÉS MÁS SEMMI?

Ne restelljünk kérkedni vele: csókos ország vagyunk. Sok szatírát írtak már arról, hogy nálunk a „csókolom" helyettesíti az összes köszönési formákat. A teoretikus csókolózás már a múlté. Ezen a téren a tettek mezejére léptünk.

Általában a következő találkozásoknál csattan a csók:

1. Volt katonatársak.
2. Egykori iskolatársak.
3. Akik együtt vészelték át az ostromot.
4. Akik együtt nyaraltak Balatonakarattyán.
5. Akik közös szemináriumba jártak.
6. Akik 1949-ben együtt álltak sorba citromért.
7. Akik együtt várakoztak SZTK rendelőben.

Ezenkívül csókolózik a törzsvendég a pincérrel, a futballista a góllövővel, a szenvedélyes koffeinista a kávéfőzőnővel, a páciens az orvossal, az adós a végrehajtóval, a háziasszony a bejárónővel. (Rút számító célzattal.)

Párizsban a szerelmesek az utcán csókolóznak. Mi nemcsak utolértük ezen a téren a kapitalizmust, hanem túl is szárnyaltuk; az egy orcára eső puszi terén az egész világon vezetünk. Párizsban a Concorde téren a fiú csókolja a lányt, nálunk a Vörösmarty téren a járókelő a lottóárust.

Nemrégen meghívtak szombat esti feketére. Jóformán ismeretlen embereket találtam a társaságban. Megkésve érkezett egy roppant vidám nyakigláb fiatalember, végigcuppantotta az összes nőket, még Mariska néninek, a felszolgálásban segédkező takarítónőnek is jutott egy puszi. Feltűnt, hogy a kandalló előtt ülő vöröshajú nő volt az egyetlen, akit nem csókkal köszöntött. Meg is kérdeztem a háziasszonyt:

– Ez az ifjú miért nem csókolta meg a csinos vörös nőt?

– Erzsikét? – kérdezte a vendéglátóm. – Hiszen a felesége!

Stella Adorján

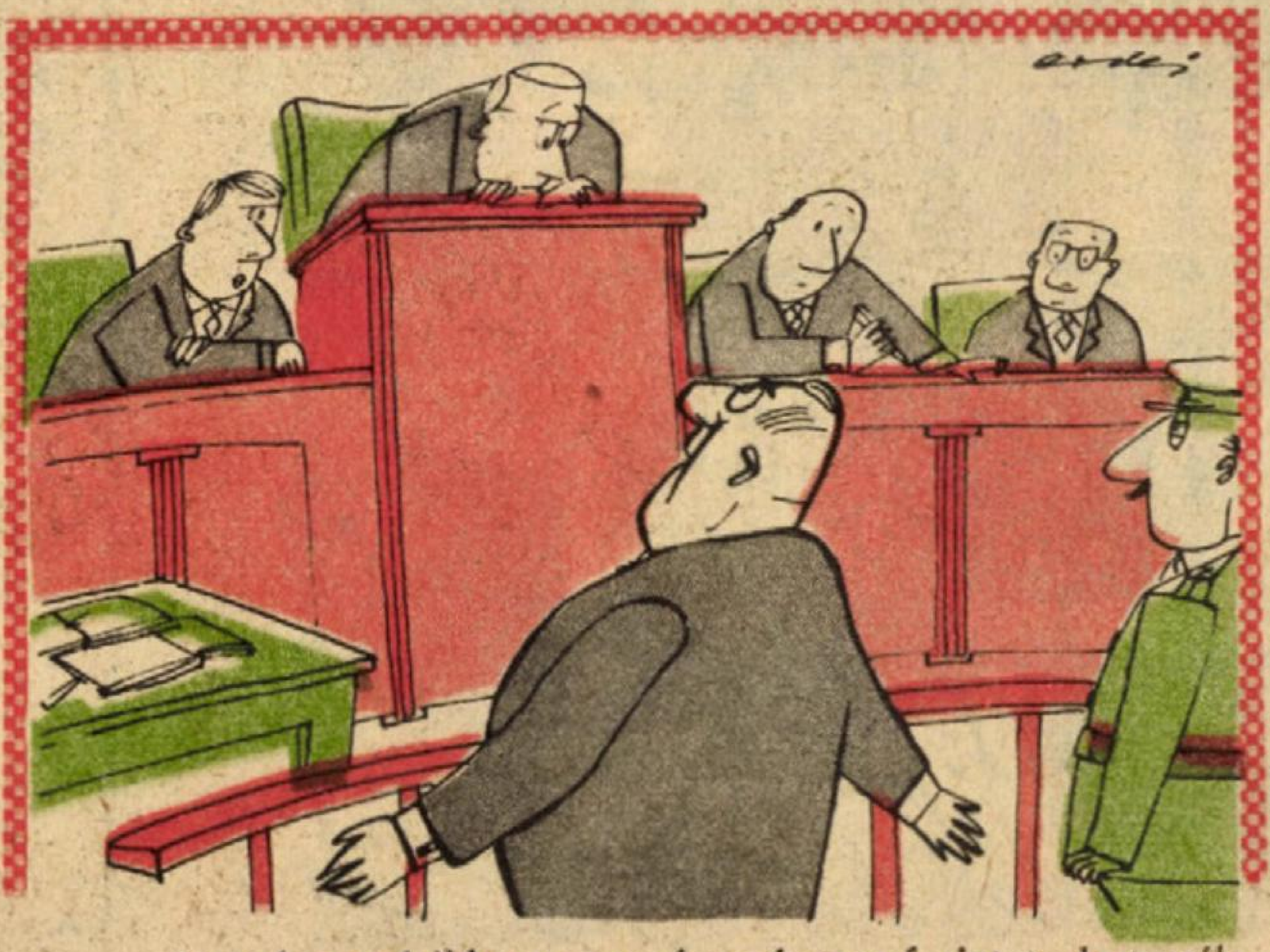
Első csalódás

Pusztai Pál rajza

– Vagy nem vagyok már elég csinos, vagy tényleg nem lehet kapni . . .

Védekezés

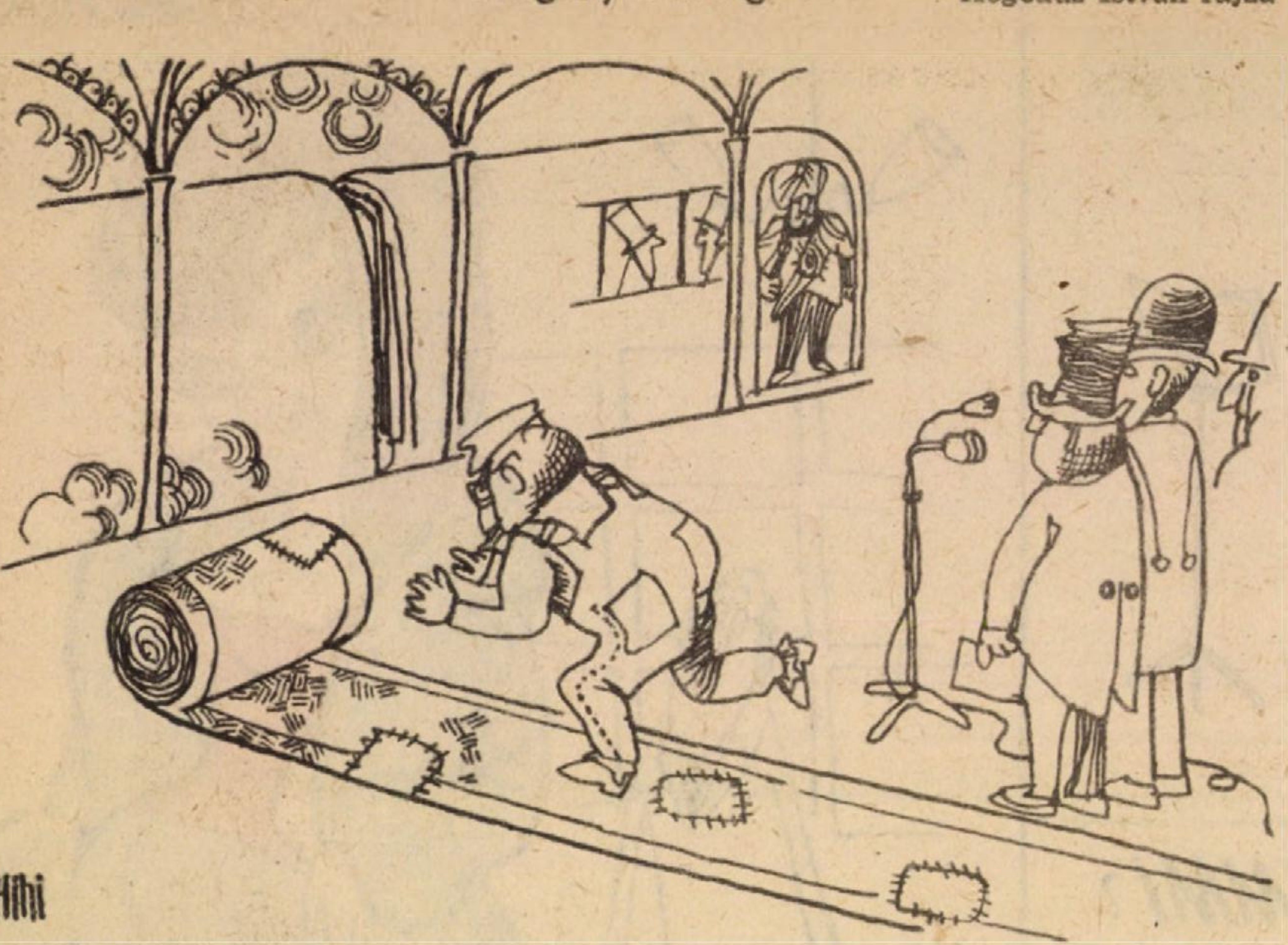

– Igaz, hogy elsikkasztottam hatszázezer forintot, de tessék figyelembe venni, hogy nagyon nehéz gyermekkorom volt . . .

POGGYÁSZ-E A MŰFOGSOR?

A biztosító társulatoknak néha különös ügyeket kell elbírálniok. A londoni „Sunday Express" című lap kölni tudósítójának jelentése szerint egy idősebb férfi utazás közben elvesztette a műfogsorát. Mivel az illető poggyászbiztosítást kötött, a biztosító társasághoz fordult. A társaság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a műfogsor nem poggyász. A bíróság aztán megállapította, hogy a műfogsor is poggyász, csak az illető nem a kezében, hanem a szájában tartja.

Szegény ország — Hegedűs István rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Így kényelmesebb

Az IBUSZ-ról olyan sok jót szoktak elmondani és írni, legyen hát egyszer szó valami kevésbé kedvezőről:

Szegedre kellett mennem, mégpedig úgy jött ki a lépés, hogy éjszaka utaztam volna. Elmentem a Nyugati pályaudvar IBUSZ irodájába és négy nappal előbb megváltottam a hálókocsi jegyemet. A magamfajta vénember áldoz ennyit, éjszakai kényelmére.

Másnap aztán kiderült, hogy ahol vártak, nincs szükség rám. Elintézték nélkülem is. Az utazás elmaradt. Szeretek utazni, de ezt az éjszakai bumlizást szívesen elengedtem.

Megkönnyebbülten siettem a pályaudvari irodába, hogy lemondjam a hálókocsi jegyemet. Egy fiatalember ült az illetékes ablaknál, és ami számomra fontosnak látszott, egyedül volt, senki sem várakozott.

– Kitűnő – gondoltam. – Hisz akkor egy-kettőre elintézhetem. Tévedtem. Nyomban kiderült, amint előadtam kívánságomat.

– Tessék elmenni a Népköztársaság úti irodánkba s onnan igazolást hozni, hogy a jegyet törölték.

– De kérem, én itt váltottam a jegyet.

– Akkor is oda kell mennie – hangzott a határozott felelet.

Elbandukoltam hát a másik irodába. De fúrta az oldalamat a kíváncsiság. Amikor ott nagyon előzékenyen teljesítették a kívánságomat, meg is kérdeztem:

– Ott, a Nyugati irodából, ezt telefonon nem intézhették volna el?

– Hogyne, – felelte az udvarias ügyintéző, kissé fejcsóválva, mint aki azt mondja: miért is zavarták ide?

Azóta én is azon elmélkedem, hogy miért járkáltatott meg engem feleslegesen az IBUSZ ifjú tisztviselője. Ha ott az ablaknál valóban a szabályok szerint jártak el, akkor az IBUSZ-nál is van hivatalok packázása. Ha pedig kényelemből tétette meg velem az utat, hogy ne kelljen felemelnie a telefonkagylót, akkor megérdemli azt a néhány sort, amelyet itt most szívem szerint átnyújtok neki.

B. L.

Őszi nátha

– Mondd, kedvesem, meddig akarsz még izzasztani?

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Debreceni szerződésem idején ötszáz forintos albérleti szobában laktam, és ez az összeg nem volt arányban közepes gázsimmal. Elhatároztam: lealkuszom száz forintot és, hogy célomhoz közelebb érjek, jegyet hoztam háziasszonyomnak a Csárdáskirálynőhöz, amelyben, szerénytelenség nélkül mondva, nagy sikerem volt. Ennek egyik jele az autogramkérők nagy tömege volt. Háziasszonyom is látta, hogy előadás után, a kiskapunál megrohannak az autogramgyűjtők, és odahaza így szólt hozzám: „Nem is gondoltam volna, hogy maga ilyen jó színész. Megfigyeltem, hogy menynyien kértek magától aláírást! Tudja, mit, adjon nekem is egyet!" Ezeknél a szavaknál papírt, ceruzát nyújtott felém, és én az „autogram" fölé ezt írtam: „Kérem a szoba árát 100 forinttal mérsékelni." Az asszony nevetett és beleegyezően bólintott. Így kerestem havi 100 forintot aláírásommal. Az autogramokkal kapcsolatban egyébként meg kell említenem, hogy Kállai Ferenc barátommal némileg hasonlítunk egymásra, és gyakran összetévesztenek bennünket. Megtörténik, hogy Kállaitól vélnek aláírást kapni, és én írom alá a nevemet, mások viszont Márkust szeretnének, és Kállai ad nekik autogramot. A hasonlatosságból már tréfát is csinálunk. Ha új szerepet alakítok, Kállai figyelmeztet: „Aztán ne hozz szégyent a fejemre!" Ha viszont Kállainak van nagy sikere, megnyugtat engem: „Nyugodtan elfogadhatod a gratulációkat, tízszer hívtak a függöny elé!" Nemrégiben premier után nem a közönség tévesztett össze bennünket, hanem én dőltem be saját magamnak. Az utcán megpillantottam a fényképes hirdetőoszlopot, és az egyik képen magamat véltem felfedezni. „Nini, máris kitettek! – csodálkoztam, és közelebb mentem a hirdetőoszlophoz.

Kállai volt a képen...

Márkus László

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TŰBŐL IS MEGÁRT A SOK...

Napok óta tűvé teszem a Röltex és Ápisz üzleteket két dekányi gombostű beszerzése érdekében. Így jutottam el a Mártírok útja 48. szám alatt levő Ápisz boltba is, ahol volt ugyan gombostű, de csak félkilós csomagolásban.

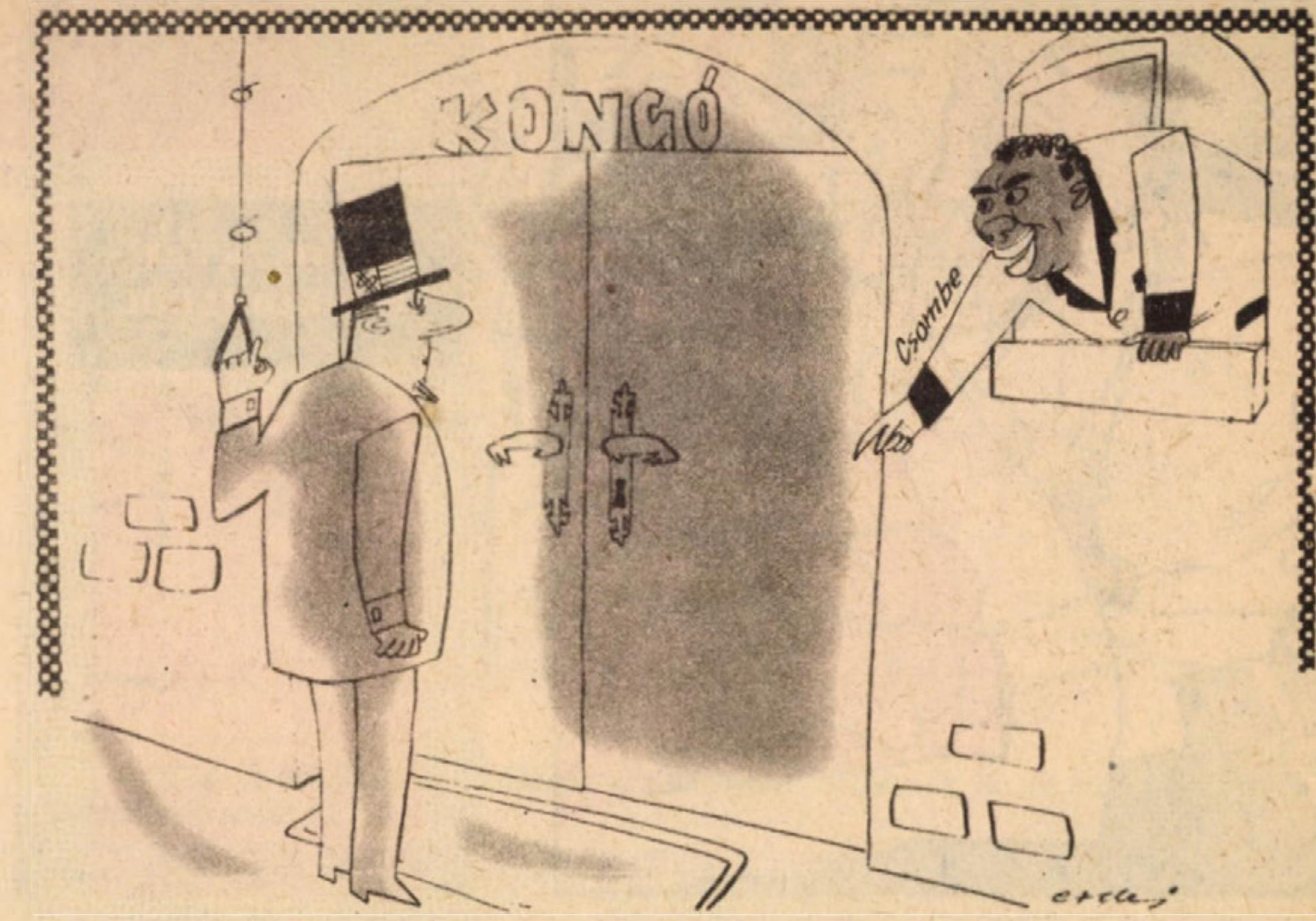
Alább nem adták... Mivel pedig nem voltam hajlandó 20—30 évre elegendő gombostű felhalmozására, innen is eredménytelenül kellett továbbállnom.

Nem lehetne ezt a nagystílű kiszerelési módszert a kisebb háztartásokhoz idomítani? — kérdi

Vágó Lászlóné
Bp. II., Árvácska u. 9.

Nem váratlan látogató

Erdei Sándor rajza

– Ne üssön lármát, Miszter, a kulcsot már a lábtörlő alá tettem...

MORZSÁK

PÁLYAVÁLASZTÁS

Szomszédomék tizenegy éves gyereke, Sándorka rettenetes bajban van. Szülei minden áron zeneművészt szeretnének nevelni belőle. Holott szegény Sándorkának abszolút nincs hallása. Ahogy mondani szokták, a Liszt-rapszódiát összekeveri a Radetzky-marssal. A gyerek viszont imádja a technikát, és csak a motorok iránt érdeklődik. Naponta botrányos jelenetek játszódnak le a lakásukban. A minap is hallottam, amint magából kikelve ordított a bősz apa:

— Olyan kenyeret adok a kezedbe, amivel jól lehet keresni! Zongoraművész lesz a fiamból, vagy kitagadom! Mars a zongorához gyakorolni!

A gyerek lógó orral, bőgve ült le a C-dúr skálához. Az apa megenyhülten nézett utána:

— Ha majd híres zongoraművész lesz, nem bánom. Másodállásba elmehet motorszerelőnek.

MŰVÉSZKÁVÉHÁZBAN

Fiatal ember ül egy kézirat köteg fölött. Haja körülbelül fél méter hosszú, kék bársony kabátot visel. Kezében golyóstoll. Révedező szemekkel bámul a semmibe. Ha nem ismerném a verseit, azt hinném, hogy költő.

UNALMAS FILM

Ülök a moziban. Pereg a nagy film. A hátam mögött barna férfihang. Tulajdonosa a szomszédjához hajol.
— Nekem ne mondja a Frommer azt, hogy laikus. Ő még a világon sem volt, amikor én már Mezőlacházán másodmagammal intéztem a központi adminisztrációt. És milyen jogon keres havi háromszázötvennel többet, mint én?

A sötétben fejek fordulnak hátra. Többen felkiáltanak: Hangosabban! Ettől a vacak filmtől alig érteni, hogy mit beszélnek!

Galambos Szilveszter

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Kedves Ludas!

Az alábbi felvételt Mezőcsát egyik legforgalmasabb pontján, a vasútállomáson készítettem.

Azt hiszem, nem kell hozzá különösebb kommentár, bár édes anyanyelvünk ilyen mérvű nyilvános rongálása felér egy kisebbfajta szabálysértéssel...

Bogdán László
Miskolc MSZB tér 3.

Mulatság egy vegyi-gyárban

– Kolléga, nem iszik egy kis metilalkoholt?
– Köszönöm, kocsival vagyok...

Irka-firka

Másokra rosszat mondani nem szép dolog, de végeredményben az egyedüli maradéktalan boldogság, melyet az élet nyújtani tud.

*

Rézmáz Kázmér újságolja: – Szakítottam Verával! Tegye más boldogtalanná...

*

A nők szoknyája idén már megint olyan rövid, mint egy határidő.

*

Minap tanúja voltam, amikor szakácsvizsgán az egyik növendék belesült a kürtőskalácsba.

*

Elolvastam Z. legújabb írását és úgy vélem, hogy a szerző még életében nem látott életet.

*

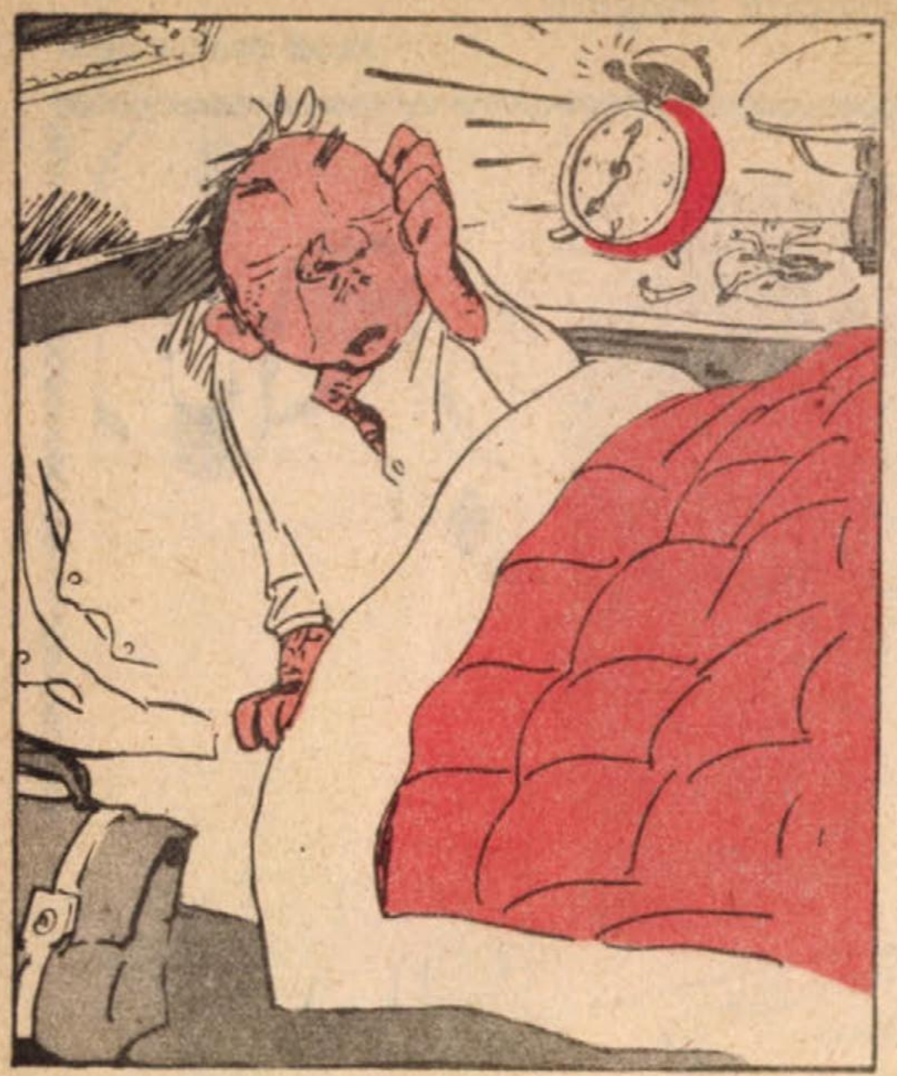
Y. szinte már szerényebb, mint az ibolya. – Valóságos ultraibolya.

(d — th)

SZOVJET humor

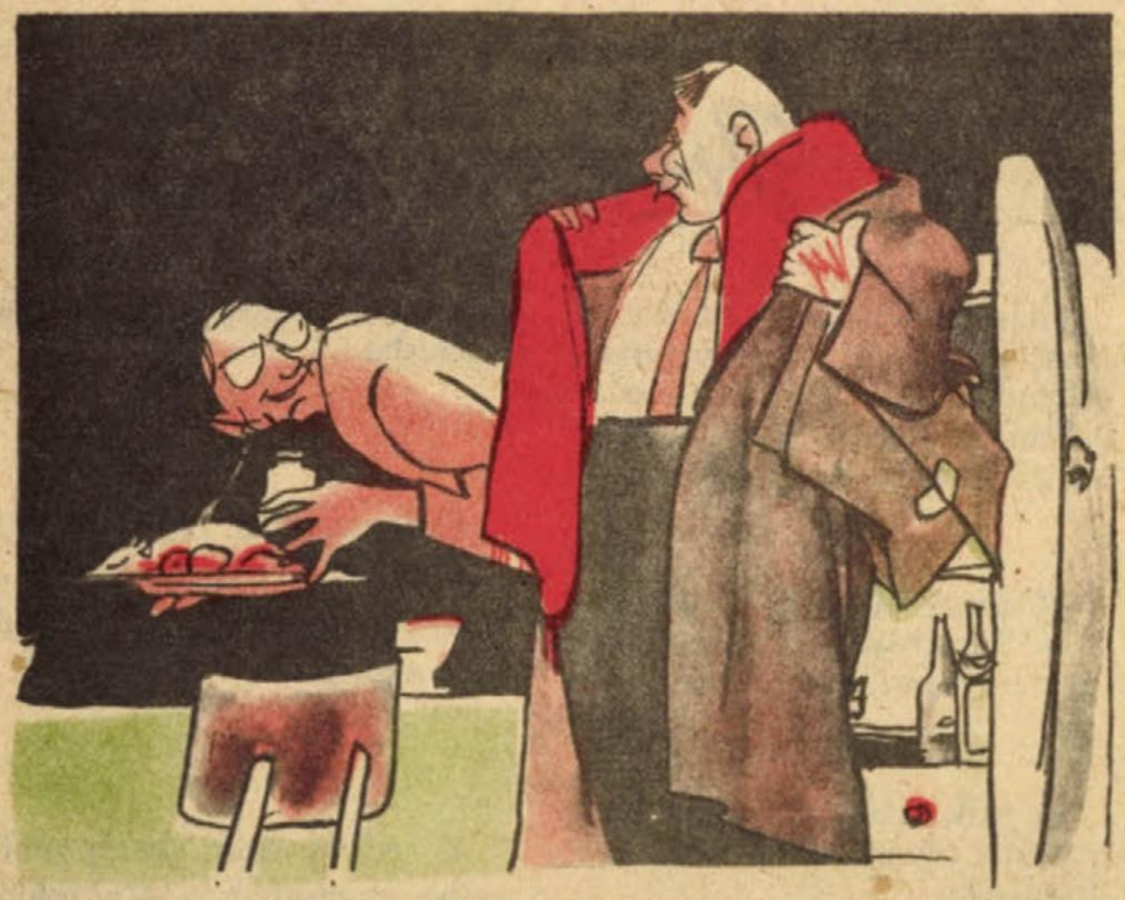
A MOSZKVAI KROKODILBÓL

A szokás hatalma

– Hívjon fel később, most foglalt vagyok . . .

– Szidnak, hogy nem fűtöm a disznóólat. Figyelje csak meg, milyen jól bírják a malacok a hideget . . .

– Aki éppen fent van, vegye át a kagylót!

EMIL KROTKIJ:

A Szatíra és a Borotva

Gúnyos haraggal és morogva
szólt rá Szatírára a Borotva:
– Húgocskám, sajnos, nem vagy éles,
nem vágsz eléggé . . . Nézd, mily fényes
az én pengém! Ha használ engem
a gazdám, előbb szépen megfen.
Így van rendjén, így van megírva.
Könnyezve válaszolt Szatíra:
– Azt hiszed, engem sose fennek,
és én talán örülök ennek?
Ugyan! Sírok, ha nékem esnek,
húznak, nyaggatnak, nyírnak, nyesnek.
A sok javítás vajh hová vezet?
Életlenebb és még tompább leszek . . .

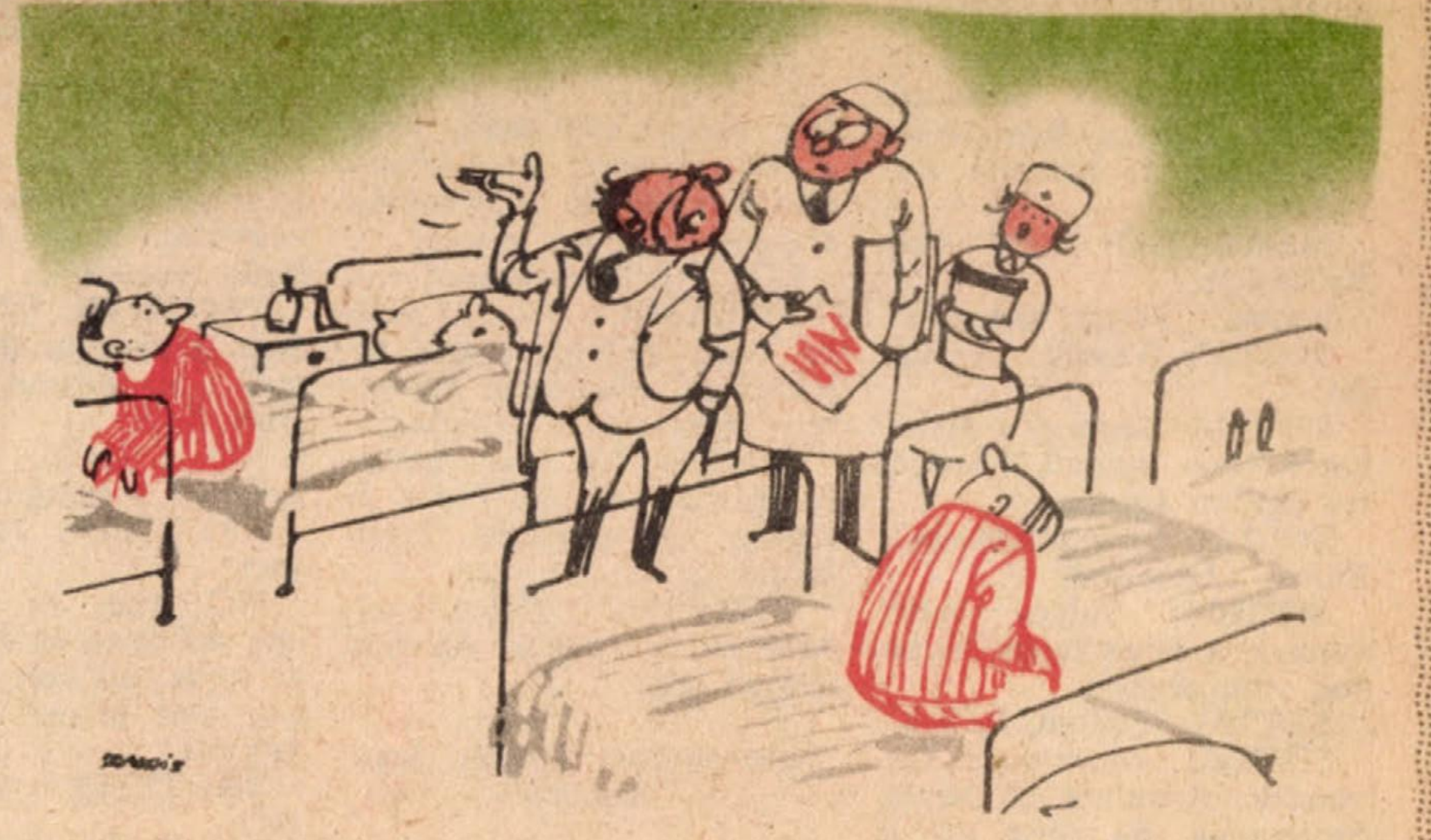
Kinek hogyan

Nem minden költőt ér siker
csodás verseket írva –,
nem is jut minden, ami kell:
új autó és villa,
Pokolba vitte Dantét a nő,
Beatrice, a drágalátos.

Petrarca? Laura dalnoka volt ő,
de nem laureatus . . .

Az egészség abécéje

Ha élettartó vitamin
kedvedre való volna,
menj érte a patikába
avagy . . . a könyvesboltba!
És ha a könyv halvány mosolyt
derít a fáradt arcon,
mondd: – Ez A B C vitamin
és most nyugodtan alszom . . .

– Nem érdekelnek a részleges eredmények! Számítsák ki az összes betegek középhőmérsékletét! . . .

V. MANASZIPOV:

Határozatképesség

Az elnöknek még arra sem volt ideje, hogy megadja a szót az előadónak, máris egy cédula volt az asztalán:

„Tekintettel arra, hogy ma a férjemnek születésnapja van, kérem, engedjenek el az értekezletről. A vendégek már bizonyára össze is gyűltek és nagyon szégyelleném magam előttük!

Tisztelettel Malika."

Az elnök felolvasta a cédulát.

— No mi legyen, teljesítsük a kérését?

— Teljesítsük! — csendültek kórusban a vidám hangok.

Azután a tervfelelős állt fel a díványról.

— Hasonló az én esetem is — mondta, miközben kifújta a cigaretta szipkáját. — Mindnyájan jól ismeritek nejem természetét. Pont most beszéltem vele telefonon s azt az utasítást adta, hogy még mielőtt haza jönne a munkájából, gyúrjam meg a tésztát és nyújtsam ki. Erről van szó . . .

A jelenlevők együttérzésük jeléül szorgalmasan bólogattak:

— Hadd menjen! Nehogy kitörjön a családban a gyalázat . . .

Alighogy a tervfelelős kitette a lábát, azonnal felemelte eres, izmos kezét a fémfeldolgozó osztály inspektora.

— Nekem is sürgősen haza kell mennem. Azt mondják, holnap a seregélyek tömegesen repülnek. Állítólag a rádió is bemondta. Én pedig megígértem a kisfiamnak, hogy fogok neki egy seregélyt. Már pedig a gyereket semmi körülmények közt sem szabad becsapni. Ez nem egye-

zik a pedagógiai elvekkel!

— No mi legyen, teljesítsük a kérését?

— Teljesítsük!

Azután hasonló életbevágó okok miatt elengedték a könyvelőt, a számvevőt és a személyzeti osztály vezetőjét.

Végezetül már csak hárman maradtak: az elnök, a titkár és az előadó.

— Nyomás — javasolta az elnök —, pucoljunk mi is! — Mindegy, úgy sem vagyunk határozatképesek.

Csendesen ballagtak, nagy füstgomolyagokat eregettek. A téglaház előtt a hármasfogat még inkább lelassította a lépteit — az első emeletről énekszó hallatszott:

— Igyál, csordultig a pohár! . . .

— A mindenit! — örvendezett a titkár. — Hiszen Malikáéknál énekelnek!

— De régen nem voltam egy rendes kompániában — jegyezte meg az elnök a száját nyalogatva. — Gyerünk, nézzük meg őket!

Maga Malika nyitott nekik ajtót.

— Nohát, hogy ti milyen rendes gyerekek vagytok! — csicseregte. — Kerüljetek beljebb! Gyertek csak! Ne feszélyezzétek magatokat: idegenek nincsenek nálunk. Mind a mi társaságunk!

Az ünnepi asztal mellett főtt rákot szopogatva, s azt konyakkal öblögetve együtt mulatott a társaság: a tervfelelős, az inspektor, a könyvelő, a számvevő és a személyzeti osztály vezetője.

Határozatképesek voltak.

A fordítás Pogonyi Antal munkája

ÚJ MUNKAKÖR

TITKÁRNŐ (*telefonál*): Halló! Egyesült Fércművek?!

MÁSIK NŐ: Igen, tessék!

TITKÁRNŐ: A minisztériumból Sepregi főosztályvezető keresi az igazgató elvtársat.

MÁSIK NŐ: Bent van. Kapcsolom.

(*berregés, búgás, kattogás*)

KOLTAI: Tessék, itt Koltai.

SEPREGI: Sepregi a Hábékától. Nem valami örvendetes ügyben keresem.

KOLTAI: (*gyomorbajosan*): Kérem. Hallgatom.

SEPREGI: Súlyos bajok vannak a béperkettes varratok minőségével.

KOLTAI: Tudom, kérem.

SEPREGI. (*undorral*): Örvendek. Azonban ez kevés. Szeretnénk, ha végre azt is megnéznék, hogy ki a felelős azért a pocsék munkáért.

KOLTAI (*könnyedén*): Már megtörtént, kedves kollégám. Megnéztük. Nálunk mindig meg lehet találni a felelősöket.

SEPREGI (*gyanakodva*): Ez igazán örvendetes dolog, ha valóban így van. Tehát?!

KOLTAI: Tehát? Mármint a felelős személy nevét kérdi?

SEPREGI: Mármint igen.

KOLTAI: Trottler Jenő. Tével, mint Tivadar.

SEPREGI (*bizonytalanabbul*): És... el is ismerte a felelősségét?

KOLTAI: Természetesen. Kívánja esetleg meghallgatni személyesen?

SEPREGI: Nem, ez nem szükséges. (*meg van főzve*) Ez tökéletesen elég, elegendő és megnyugtató. Kitűnő! Teljesen rendben van a dolog, Koltai elvtárs, ilyen értelemben fogok referálni. Pompás! Végre egy vállalat, ahol a felelősöket meg lehet találni! (*lelkesen*) Minden jót! Viszonthallásra!

KOLTAI: Viszonthallásra. *Leteszi a telefont.*

TITKÁRNŐ (*be*): A budafoki hólozó reklamált, hogy a rafia szétesett. Már leszóltam Trottlernek, hogy tudjon a szétesésről, ha keresik.

KOLTAI: Előjegyezte?

TITKÁRNŐ: Fél óra múlva tudja vállalni érte a felelősséget, jelenleg az exportterv lemaradását vállalja.

KOLTAI: Jól van, Annuska. Főzzön egy jó kávét és vigyen egy pohárral Trottlernek is.

TITKÁRNŐ (*távozóban*): Már fel is tettem. Azonnal készen lesz.

(*Színváltozás: Trottler Jenő szobája*)

TROTTLER (*telefonál*): Halló, itt Trottler!

HANG (*kiabál*): Halló! Trottler Jenővel szeretnék beszélni!

TROTTLER: Az beszél.

HANG (*kiabál*): Kérem, a sódert nem szállították le a kifutóhoz! Megállt a karbantartás!

TROTTLER: Tudok róla, ne tessék kiabálni.

HANG: De kiabálok, mert kérem, tessék nekem megmondani, hogy ki tehet arról, hogy nem jött meg a sóder?

TROTTLER: Megmondom, csak ne kiabáljon. Én tehetek róla!

HANG (*megszeppenve*): Maga?

TROTTLER: Én. Én vagyok érte a felelős.

HANG (*ámulva*): Elismeri?

TROTTLER: Természetesen. Jelentse csak bátran az igazgatónak, hogy velem beszélt, és én mondtam magának, hogy én vagyok érte a hibás! Én mondtam!

HANG (*megenyhülten*): Értem, kérem. Nem akarok én kérem kiabálni, de hát áll a munka.

TROTTLER: Jelentsen csak bátran.

HANG: Nem akarok én jelentgetni, kérem, emberek vagyunk, majd csak csinálunk valamit...

TROTTLER: Jól van, barátom. A viszonthallásra! (*Újra szól a telefon, felveszi*) Halló!

NŐ: Halló, maguknál gyártják a szimplafont?

TROTTLER: Nálunk, kérem.

NŐ: Hát én vásároltam egy dobozzal és kinyitottam, és tudja, mi volt benne? Kőpor volt benne! Ehhez mit szólnak?

TROTTLER: Kőpor? (*derül*)

NŐ: Ez magának nevetséges? Ez disznóság! Ki az a marha maguknál, aki a szimplafonos dobozba kőport csomagol?

TROTTLER: Az én vagyok, kérem. Trottler Jenő.

NŐ (*hápog*): Maga?

TROTTLER: Aha. Bizonyosan én voltam.

NŐ: És hogy csinálhat ilyent?

TROTTLER: Tudja, elcserélem...

NŐ: Hogyan lehet ezt elcserélni?

TROTTLER: Tévedésből, asszonyom. A dobozba beleteszem a kőport és máris el van cserélve.

NŐ: És... és nem szégyelli magát?

TROTTLER: Szívesen, asszonyom. Szégyellem. Elnézését kérem.

NŐ: De mégis, hogy csinálhatnak ilyent?

TROTTLER (*mérgesen*): Nem csinálunk, kérem, tessék megérteni, én egyedül csinálom! Ne tessék általánosságban beszélni.

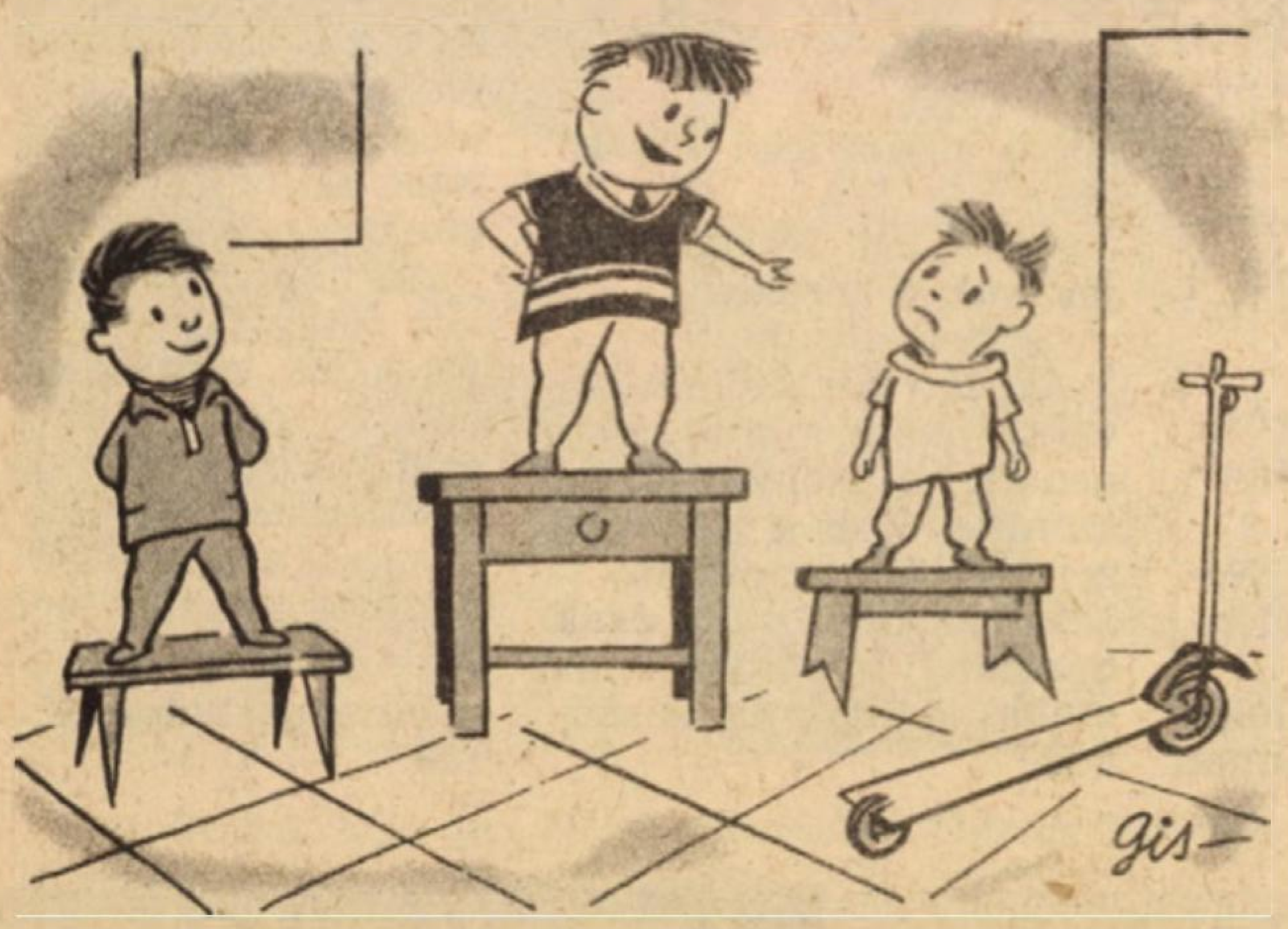
NŐ: Még maga oktat? Még megleckéztet? Szemtelen! Hülye! (*lecsapja a telefont*).

TITKÁRNŐ: (*be*) Nehéz napunk van ma, Trottler elvtárs. Hoztam egy jó erős feketét. Remélem nincs kifogása ellene?

TROTTLER: (*szórakozottan*) És ha lenne? Legfeljebb vállalom érte a felelősséget.

Somogyi Pál

Kis olimpia

– Ne búsulj, Mexikóig te is felkerülsz a hokedlire...

Ó, RÉGI SZÉP IDŐK...

Halálos bűnök — az ember morog —
születnek, ölnek s a semmibe tűnnek:
halállal büntették egyes korok
azt, amit ma nem is tekintünk bűnnek —
ó, régi szép idők!

Karóba húzás, bárd, máglya, bitó,
kijárt egy borközi asszonyfogásért,
dohányért, kávéért, vagy — ha a ló
nem húzott — egy mérges káromkodásért —
ó, régi szép idők!

Halállal büntették ha valaki
a Krisztust tisztelte, de nem imádta,
uccu felnégyelték azt is, aki
a szentháromságot kettőnek látta —
ó, régi szép idők!

Rablógyilkosság? Az, cimbora, más!
Olvasd csak Cavendish-t, Cortez-t, vagy Drake-et,
egy emberöléses fosztogatás
nyomában hulltak a kitüntetések —
ó, régi szép idők!

Ui.

De ma nem rossz élni-halni,
soknak könnyű csenni, csalni,
rajtakapják, észreveszik,
fejcsóválnak, áthelyezik;
talán még neked is rébusz:
hogy ha lebuksz, fölfelé buksz;
jobban él itt minden kópé,
mint Lope de Vega,
mert nem kérdés az, hogy lop-é,
de soha sincs vége —
ó, mai szép idők!

Török Rezső

Dubrovniki mozaik

1.

Dubrovnik legérdekesebb része a fallal körülvett, úgynevezett óregváros, vagy talán helyesebben a régi város. Az alig egy méter széles sikátorokban óriási a forgalom. A sok „Pardon" és

„Sorry" csakúgy repked a levegőben, mikor a jóltáplált külföldiek utat engednek egymásnak. Különösen jól járnak az italkedvelők. Emelt fővel, nyílegyenesen mehetnek haza — a szűk utcákban nincs helyük tántorogni.

2.

Közvetlenül a szálloda mellett van a piac. Az ablakom alatt egy népviseletbe öltözött daliás öregúr faragott furulyákat árul. Ötpercenként felhangzik a furulyahang, vevő van a láthatáron. Egyszer félóráig fújta egyfolytában. Kis hallókészülékén, egy süket német hölgy hallgatta áhítattal a fu-

rulyaszót. Este, piac után találkoztam a furulyaárussal. Népviselet helyett elegáns amerikai ballont viselt, svájci sapkával és angol pipát szívott. Civilben volt.

3.

Nem hiszem, hogy bárki is az akvárium kedvéért utazna Dubrovnikba, de ha már ott van, és esik az eső — megnézi. A félhomályos termekben szerelmespárok sétálnak. Egy-egy parádésabb víziszörny láttán a lány még jobban a fiúhoz bújik, aki vakmerően szembenéz a több centiméter vastag üvegfallal, de mindenesetre védőn és szorosan átöleli a kislányt. Jó trükk...

4.

Világhírű fürdőhelyeken sokat számít a divatos öltözködés. Nem tudom pontosan, mi az igazán divatos. Az egyetlen újdonság, amit láttam, a férfidivatot gazdagította. Gyönyörű fekete hím uszkár-kutya, nyakörv helyett fehér keménygallért viselt, pirospettyes pillangónyakkendővel — **hátul** a tarkó táján pórázzal.

5.

A városi nagykávéház ablakaiból a mólóra lehet látni. Kint esik az eső. A

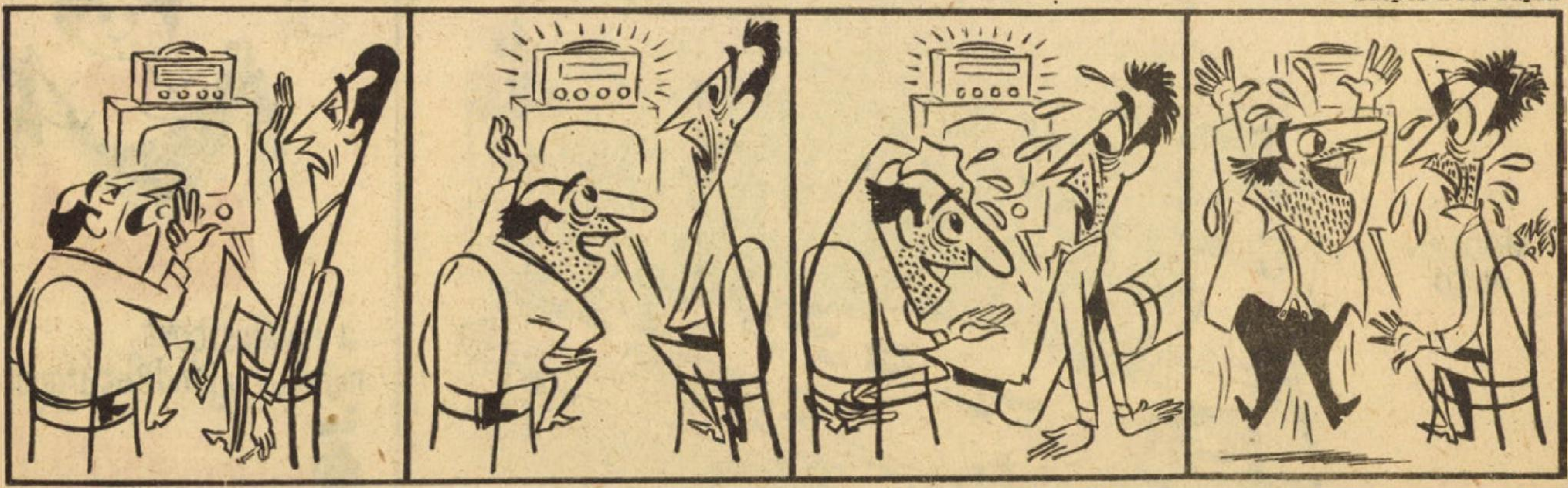

kávéház tele van főleg angolokkal és németekkel. A móló végén hatalmas esernyő alatt ül a horgász. Nem törődik az esővel. Konok kitartással lesi a halakat, és nem sejti, milyen tisztelettel szemlélem nemes szenvedélyét a kávéházból. Talán azt hiszi, hogy esőben nagyobbra nőnek a halak?!

Várnai György riportja

A szurkoló lélektana

Szepes Béla rajza

— Uram, három arannyal kiegyezem, esküszöm!

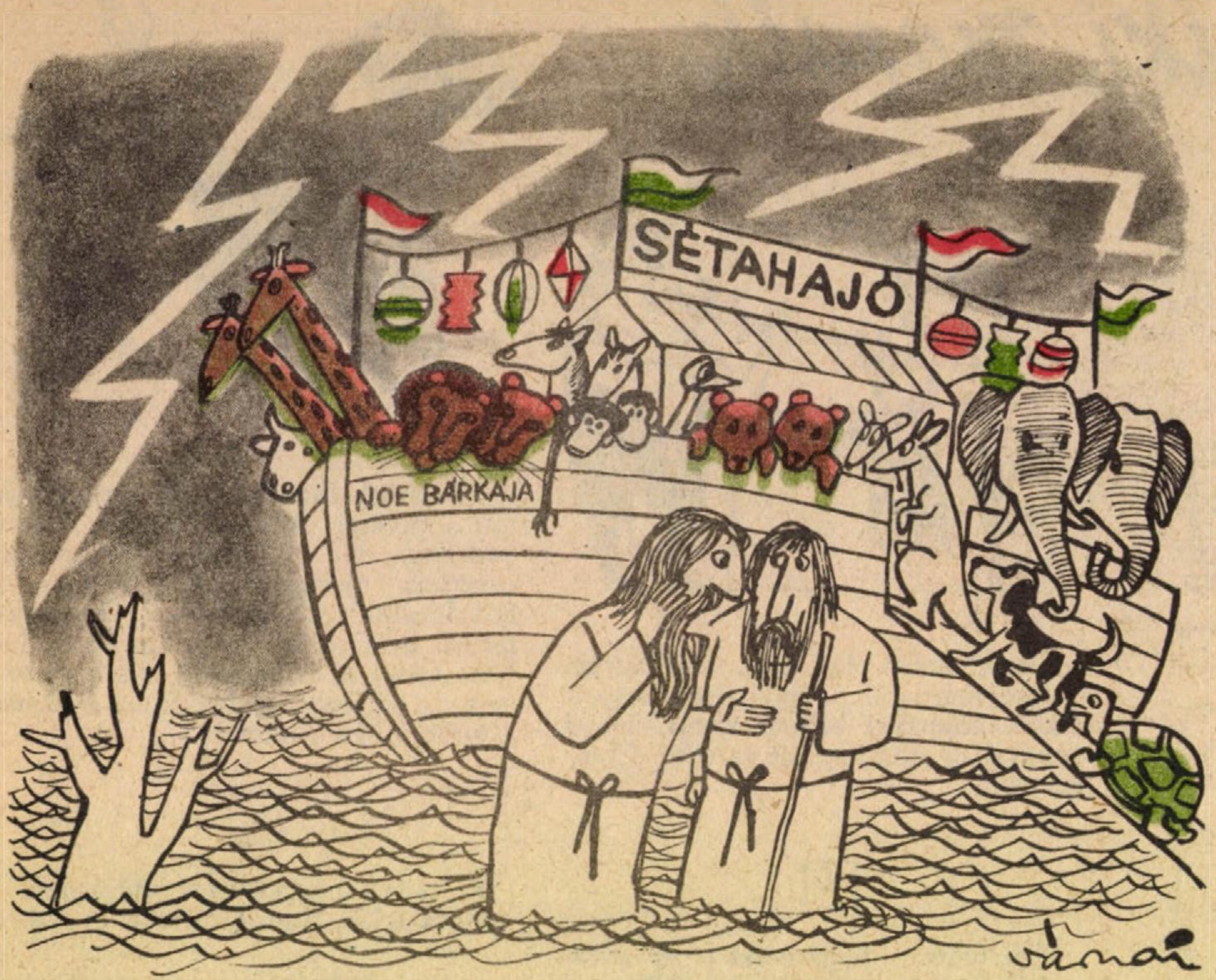
— Hát maga elhitte, hogy én hárommal kiegyezem? Balek!

— Már öt van! Ideszúrhat, ha nem lesz meg a tizenöt!

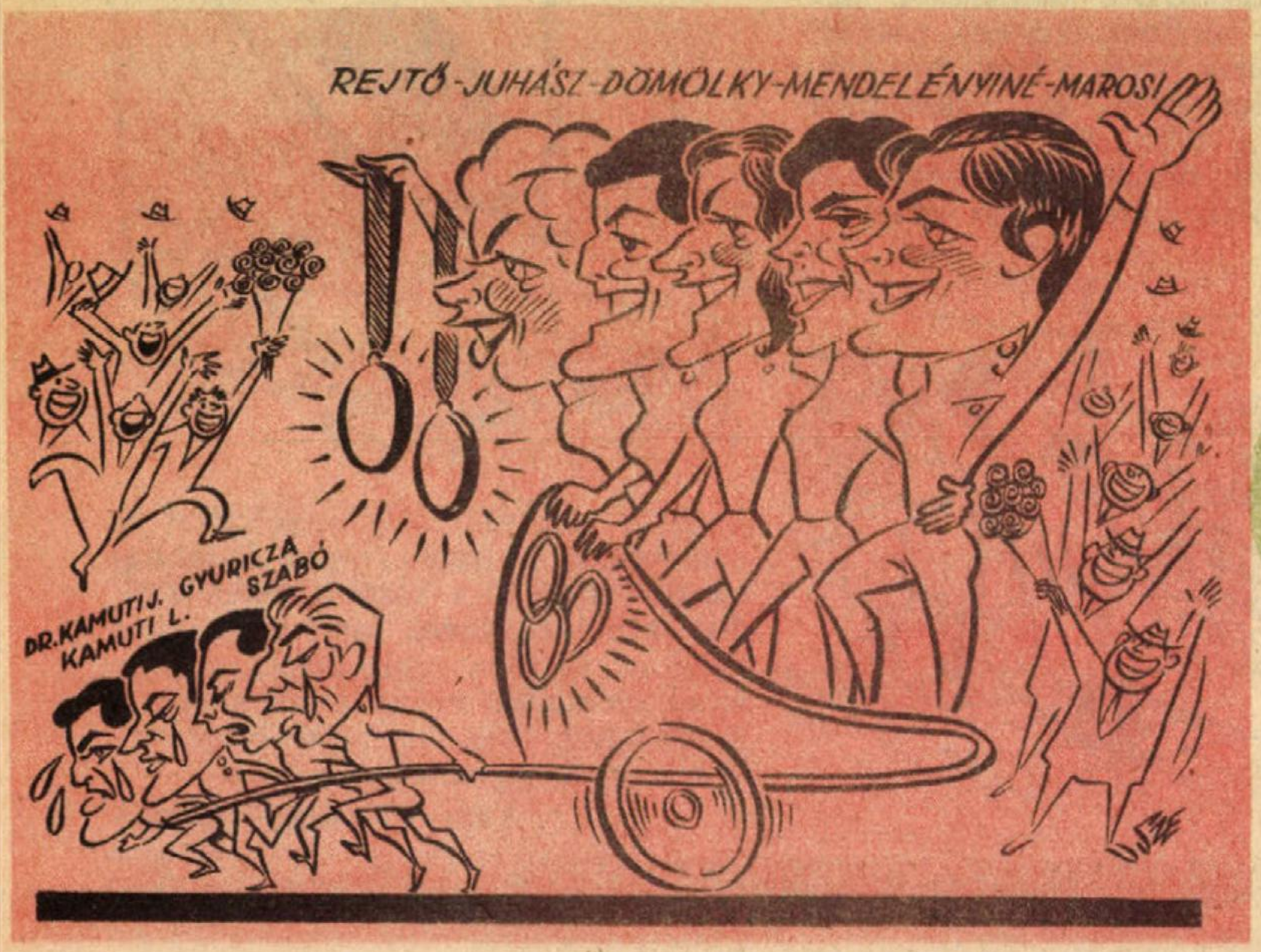
— Tíz arany! Őszintén szólva, ennyire nem is számítottam...

Özönvíz előtt

Várnai György rajza

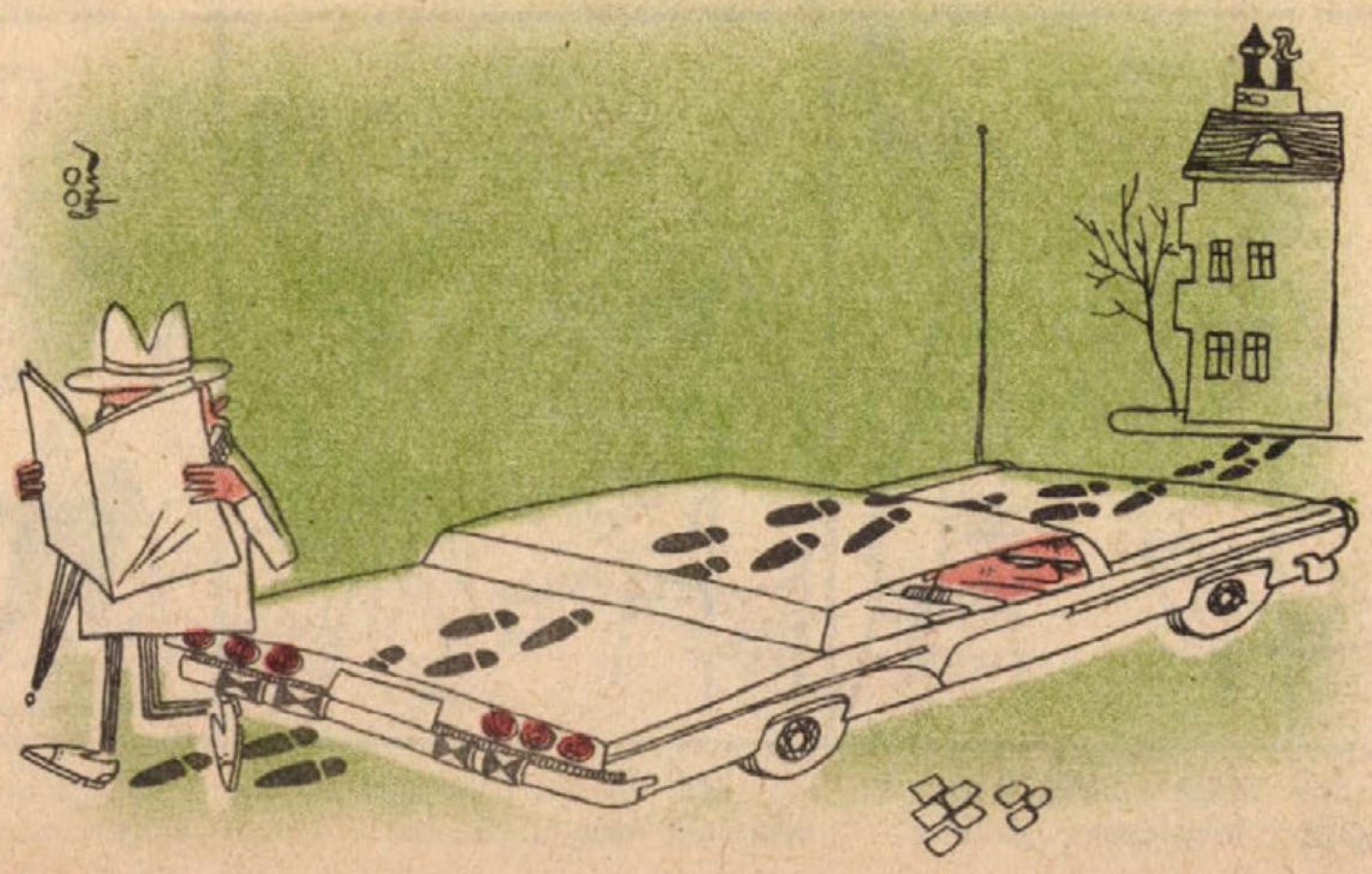
– Tudja, nem akarok pánikot kelteni . . .

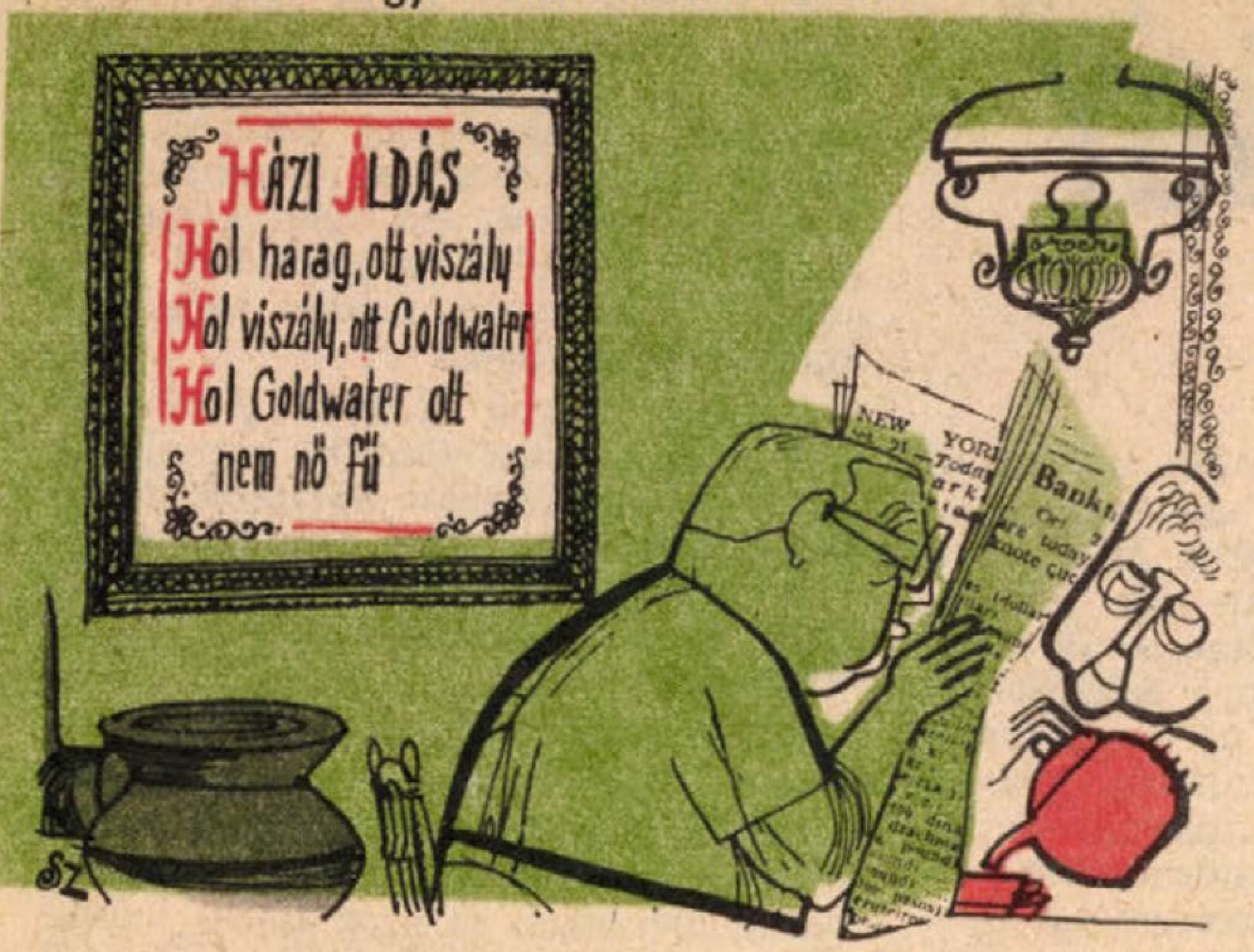
Erősebb a gyengébb nem!

Küzdjenek törvívóink nagyobb erővel a férfiak egyenjogúságáért!

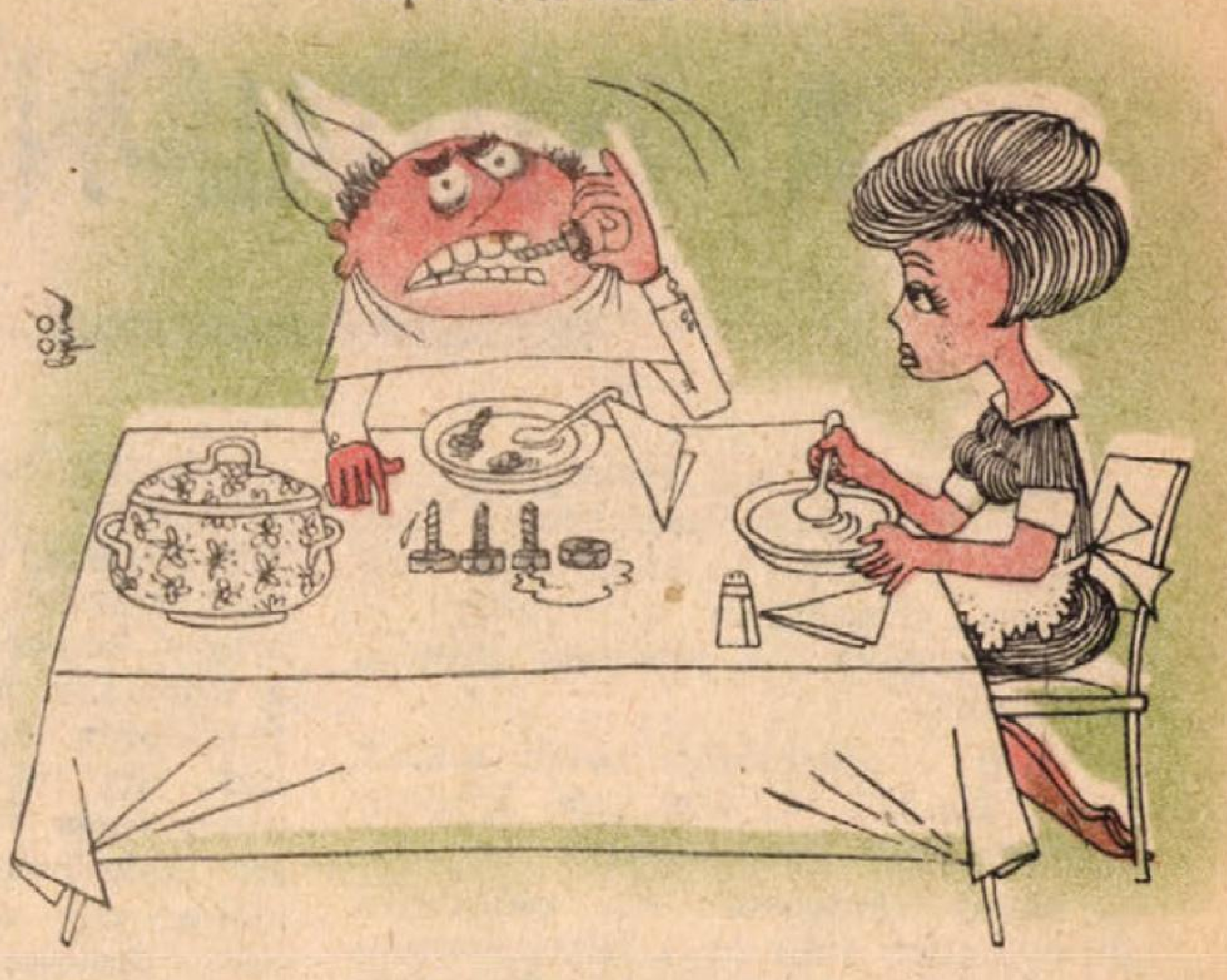
MODERN AUTÓ

Egy demokrata szavazónál

Gépesített háztartás

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Levél két boltajtóról" című bírálatukra közöljük: A tervező mérnök hozzám beérkezett írásos tájékoztatásából azt látom, hogy a tervező a berendezés terveinek készítésekor nem hangolta össze munkáját a portálépítéssel. A jövő évben intézkedni fogunk az állvány megrövidítése tekintetében, hogy lehetővé váljék a második ajtó megnyitása is.

Főv. Divatáru Kiskeresk. V.
Barta László ig.

„Ez aztán rokonszenves pincér" című cikkük kapcsán megállapítottam, hogy az udvariatlan és minősíthetetlen magatartást tanúsító szerződéses dolgozó munkaviszonyát hasonló okok miatt még a cikk megjelenése előtt megszüntettük.

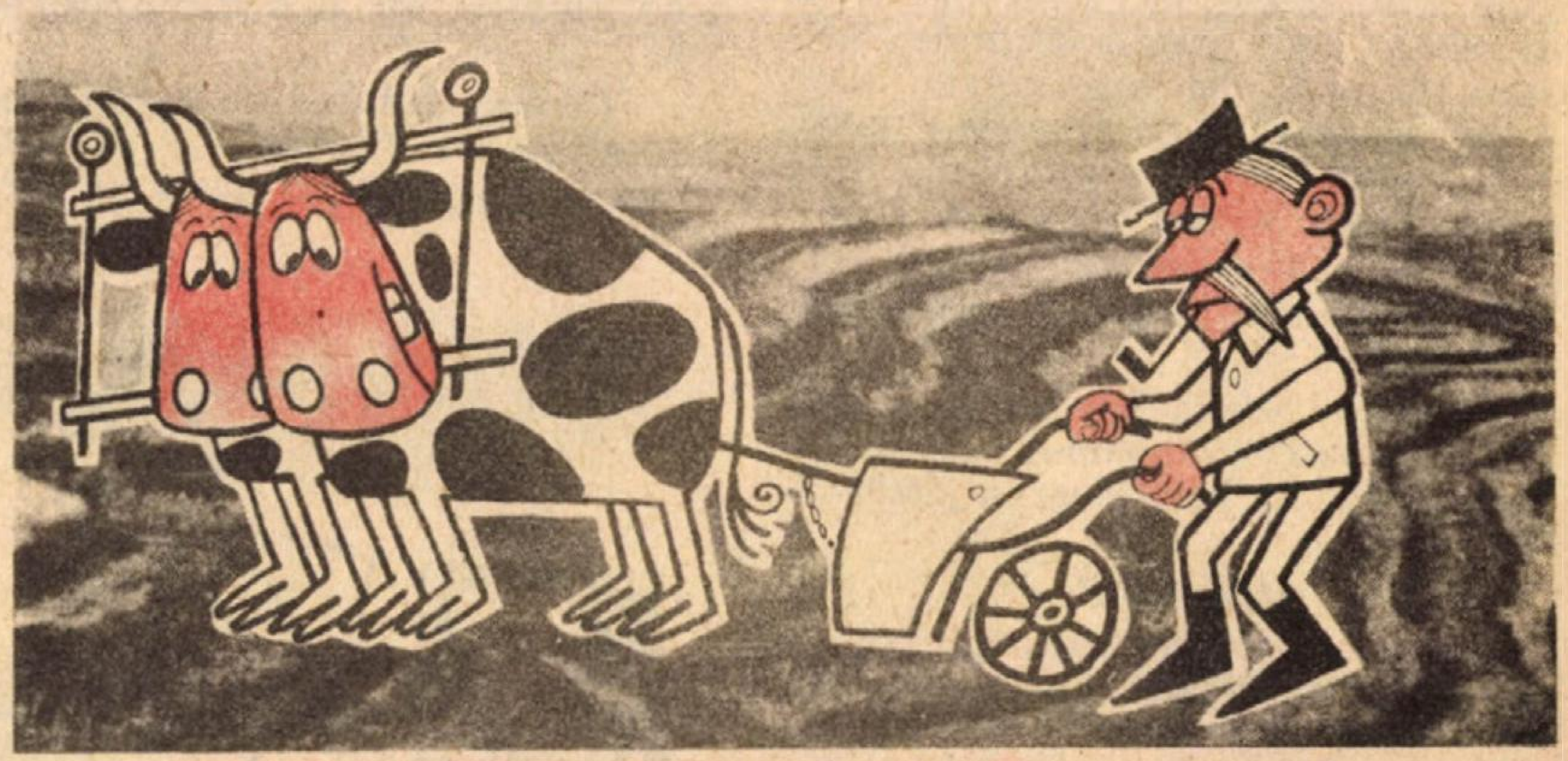
Utasellátó V.
dr. Harsányi Zoltánné ig.

SAJNOS...

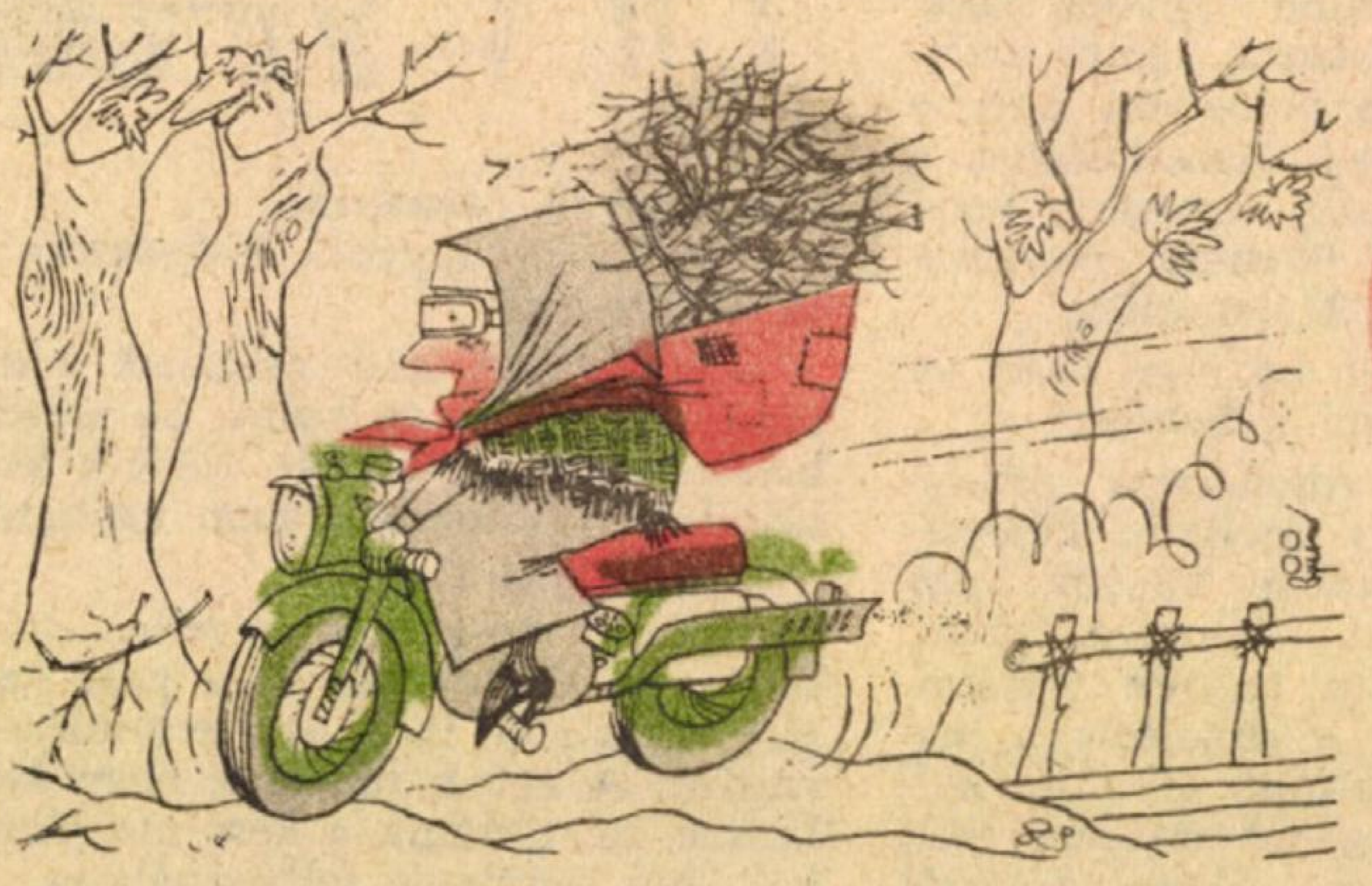
Nem közölhető kéziratot küldtek:

A. Erzsi, Albertirsa, – K. János, Bodoljabér, – B. István, Bp., XII., Mártonhegyi u. – D. Ferenc, Bp., XIV., Kerepesi u. – P. Lajos. XIV., Mogyoródi u. – K. István, Edelény, – B. Ágnes, Szeged, — N. Károly Galánta, — V. Zs. Bp., IX., Tinódi u. – D. László, Táborfalva, – Sz. Gyula, Bp. — Sz. Béla, Érdliget, — M. Gyula, Bp., VII., Kemény Zs. u. – F. Jenőné, Bp., XII., Szarvas Gábor u. – B. Imre, Badacsonytomaj, – Sz. Klára, Miskolc, – W. Dné, Bp., VII., Vas u. – T. Imre, Bp., X., Kozma u. — L. Béla, Mezőcsát, – S. Tibor, Bp., IX., Mester u. – H. Ferenc, Bp., II., Muraközi u. — P. György, Bp., XIII., Balzac u. – Sz. I. Kaposvár, – N. Sándor, Szeged, – H. Károly, Nagykanizsa, – S. Pál, Bp., I., Várfok u. — B. Cs. Ikervár, — P. Béla, Bp., XI., Dávid F. u. — „Mimi" — M. K., Pécs. — N. L., Bp. 62. — Gy. Magdolna, Brennbergbánya, — P. Pál, Bp., VIII., Nagyfuvaros u. — V. Zoltán, Bp., VII., Dembinszky u. — Sz. Márta, Bp., II., Gábor Á. u. — V. János. Várpalota, — Cs. Géza, Bp., V., Fehérhajó u.

Az ökör tragédiája

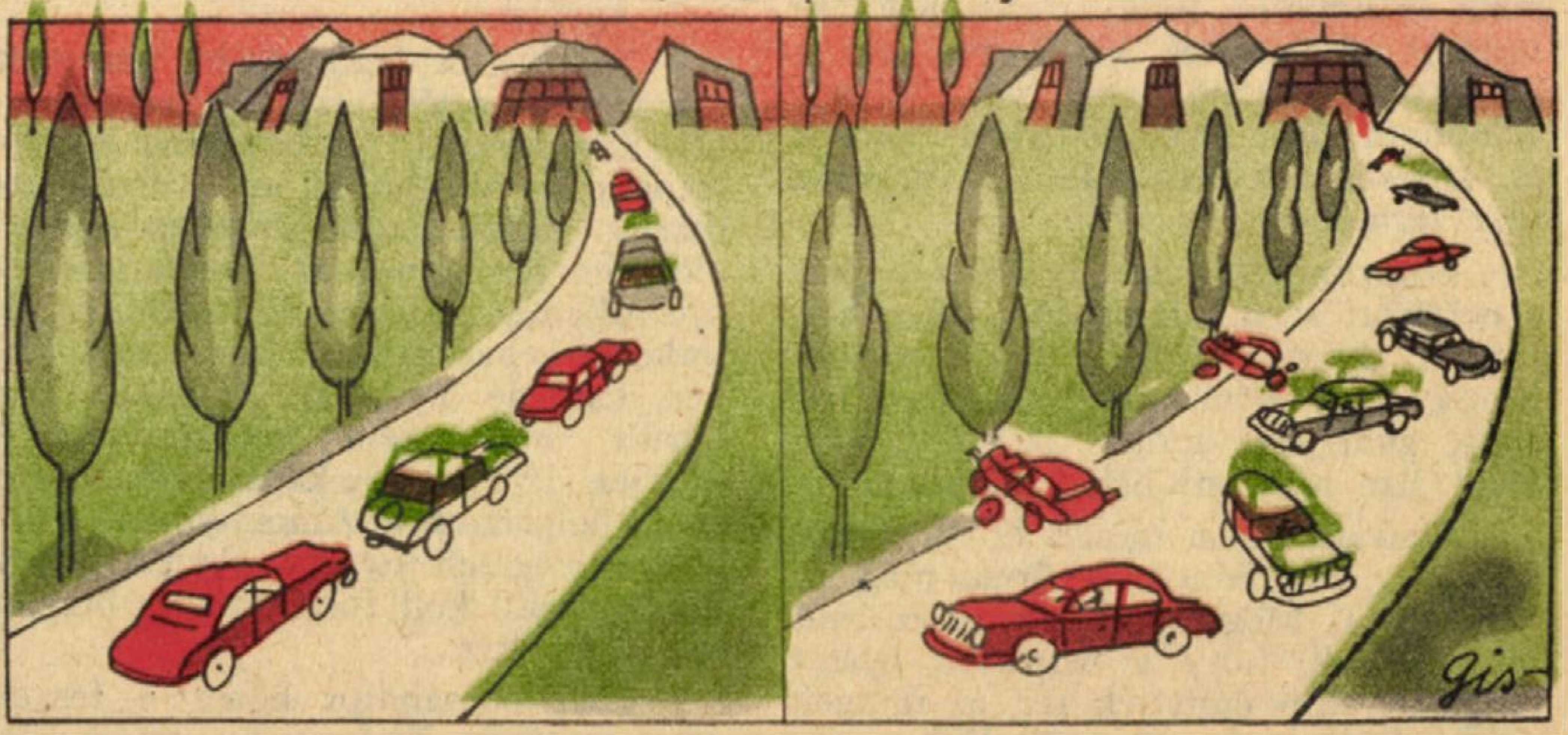

– Bizony testvér, ha gyorsabban halad a gépesítés, bikák maradhattunk volna . . .

RŐZSEHORDÓ ANYÓKA

Autós-camping épül Tokajban

Odafelé . . . Visszafelé . . .

Kürti András:

A MITTALON-ÜGY

SZATIRIKUS KISREGÉNY

(2.)

Pohár koccant, ital csobogása, szódásüveg spriccelése hallatszott. Viszkit iszik a Főnök – állapította meg magában elégedetten a vendég. – Viszkit szódával. A főkémek mindig ezt isznak!

– Nos? – érdeklődött rövid szünet után a Főnök. – Meg sem kérdezi, hogy mi az a Mittalon-ügy?

– Nem kérdezem. Az előkészítő tanfolyamon, amit négy héten keresztül a lakásomon tartottunk, Jenci sokszor figyelmeztetett, hogy nekünk nagyon szófukarnak kell lennünk, és főleg akkor nem szabad feltűnően kérdezősködnünk, ha nyilvánvaló, hogy a páciens magától is mindent elmond. Azt hiszem, ezúttal tipikusan ilyen esettel állok szemben. Igazam van?

– Bravó, bravisszimó! Maga sokkal értelmesebb, mint amilyennek gondoltam.

– Igen – felelte bánatosan a vendég. – Én nagyon értelmes vagyok. De csak akkor, ha nem megy a játék–vonat.

– Miféle játék-vonat?

– Ami a fejemben van. Képzelje, a menetrendje teljesen kiismerhetetlen. Sokszor heteken át nem közlekedik, aztán hirtelen egy sípszó, és meglódul a szerelvény. Körpályán száguld a koponyámon belül, mind nagyobb sebességgel. Dübörög, zakatol, rémes érzés. És a legrosszabb a dologban, hogy a sinek nincsenek jól összeillesztve, a kerekek csikorognak, egyszer majd felborul az egész. Ilyenkor megzavarodok egy kicsit. Átmenetileg.

– Értem. És most, ha nem veszi tolakodásnak, most mi a helyzet?

– Semmi baj. Alighanem generálozzák a mozdonyt. Szellemi képességeim teljes birtokában vagyok, úgy vág az eszem, mint a borotva. Érzem, hogy nagy dolgokat tudnék csinálni.

– Rendben van – sóhajtott a másik. – Most erre kitűnő alkalom nyílik. Jegyezzen meg jól minden szót, amit mondok. A Mittalon-ügyről egyelőre kevés adat van a birtokunkban. Néhány értesüléssel rendelkezünk mindössze. Ezek szerint Bakonytündéri mellett, ez kis hegyi falu a Bakonyban, felépült egy gyár. Rohamtempóval, fél esztendő alatt készült el, teljesen titokban. Néhány hónapja már termel is.

– Nagyon jó! – csapkodta a térdeit a bekötött szemű látogató. – Rég hallottam ilyen jót! Még hogy nálunk fél év alatt felépül egy gyár? És a felépült gyár már termel is?! Csuda jó vicc! Ezt mindenkinek elmesélem.

– Senkinek sem meséli el! – emelte fel hangját a Főnök. – Értse meg, ez nem tréfa. Megbízóinknak is ez tűnt fel. Tudjuk, hogy a Mittalon gyárat határidő előtt építették fel, az újságok mégis hallgattak róla. Tudjuk, hogy műszeripari berendezéssel látták el, és az ország legkülönbözőbb üzemeiből válogatták össze a szakembereket, mérnököket, tisztviselőket. Még a minisztériumból is került ide néhány magas beosztású munkatárs. És hogy a kormány milyen nagy jelentőséget tulajdonít ennek az új létesítménynek, azt mi sem bizonyítja jobban, mint hogy Bokros miniszterhelyettes az alapkőletétel óta minden héten legalább egy napot Bakonytündériben tölt. Amióta beindult a termelés, többnyire két napot is. Személyesen ellenőrzi a gyártás menetét, a legkisebb problémával is ő maga foglalkozik.

– Valóban érdekes – jegyezte meg elgondolkozva Tódorka. – Megmondaná, mit készítenek ebben az üzemben?

– Hogyne. Mittalont.

– Ha nem vagyok indiszkrét, mi az a mittalon?

– Éppen ezt kell magának kiderítenie. A legjobb az volna, ha szerezne belőle egy-két példányt. Mert a kereskedelmi forgalomban nem kapható.

– A pult alól sem?

– Nem, mert még egyetlen mittalont sem szállítottak ki a gyár kapuján. Legalább is a mi értesüléseink szerint. A másik feladata, hogy kifürkéssze, mi történik a kész mittalonokkal, hol kerülnek felhasználásra, milyen célt szolgálnak? Végül pedig puhatolja ki, mi lett X Kettő sorsa?

– Az ki?

– Kolléga. A legügyesebb emberem. Két héttel ezelőtt sikerült beépülnie a Mittalon gyárba. Az üzemmel kapcsolatos információinkat az ő révén szereztük. Három napja azonban minden előzetes jelzés nélkül beszüntette rövidhullámú adásait. Valószínűleg lebukott. Lehet persze, hogy még életben van, de olyan körülmények közé került, hogy nem jelentkezhet. Ez esetben lépjen vele kapcsolatba, együtt kell dolgozniuk. Amennyiben azonban véglegesen nyoma veszett, magának egyedül kell folytatnia és befejeznie a munkát.

– Már bocsánatot kérek – feszengett a széken Tódorka –, miért kell mindjárt a legrosszabbra gondolni? Az én munkahelyemen, a Fonalmerevítőben, egyszer négy napig nem jelentkezett a főtechnológus. Aztán kiderült, hogy egyszerűen János-napot ünnepeltek, és egy kicsit elhúzódott a dolog. Hátha ennél a szaktársnál is közbejött valami? Én nem szeretnék senkit sem kitúrni a posztjából. Szerény véleményem szerint még várnunk kellene, hátha...

– Nem vagyok kíváncsi a véleményére. Még akkor sem, ha szerény. A szerény véleményekre fütyülök. Haladéktalanul hozzá kell látnia a munkához. Ellenvetést nem tűrök! Ne feledje, már elkötelezte magát a mi oldalunkon!

– Én? Mikor? Mivel?

– A kiképzési idő alatt, üzemi gyakorlatként maga szakvéleményt adott néhány magyar iparcikkről. Magyar borotvapengéről, magyar orkán kabátról, magyar gyerekcipőről. Aláírással ellátva. Mi ezeket a dolgozatokat nem semmisítettük meg, mint ahogyan Jenci mondotta. Itt őrzöm őket a páncélszekrényben. Ne vegye rossznéven, de nekünk is be kell biztosítanunk magunkat, hogy valami bohóságra ne adja a fejét. Utasításaimat engedelmesen végre kell hajtania, mást már nem tehet. A kezünkben van! Világos?

– Világos. De tessék elhinni, én nem is azért említettem az imént...

– Oké. Spongyát rá! Térjünk vissza a feladatára. Ismételje el a teendőit!

Tódorka zsebkendőt vett elő, megtörölte verejtékező homlokát.

– Beépülök Bakonytündériben a Mittalon gyárba, mert ott az elődömet alighanem kinyiffantották. Lopok néhány bigyót, amiről senki sem tudja, hogy micsoda. Kapcsolatba lépek szegény, megboldogult X Kettővel. Kérdezhetek valamit?

– Tessék.

– Hogyan kell az ilyesmit csinálni?

– Más kérdése nincs?

– De igen. Mikor indul a vonat Bakonytündéribe, át kell-e szállnom, mit mondjak, hogy a portán beeresszenek, és mit mondjak, hogy a pakkal kieresszenek? Mekkora egy ilyen mittalon? Zsebre lehet vágni? Mert cipekedni nem szeretek. Azt nem vállalom. A jobb vállam ízületes, no, nem veszélyes, de azért minek erőltessem meg? Nem igaz? Ja, és miről ismerem fel X Kettő kartársat, ha még szuperál egyáltalán?

– Kész? Ez minden?

– Egyelőre. Más most nem jut az eszembe. Ha esetleg később...

– Hát akkor figyeljen ide! Mi rész-

letkérdésekkel egyáltalán nem foglalkozunk. Egy felnőtt kémnek meg kell állania a saját lábán. Maga elsőosztályú kiképzést kapott. Cselekedjék tehát mindenkor a legjobb belátása szerint, és az ügy sikere érdekében. Óva intem attól, hogy eredmény nélkül térjen vissza. Ilyen esetekben megbízóink rendkívül ingerlékenyek. Nem ismerik a tréfát. Természetesen a szükséges technikai felszerelést idejében eljuttatom magához. A velem való kapcsolat tartásának módozatait ismeri. Így tehát egyelőre végeztünk is. Sok sikert, X Négy!

Hármat koppantott egy, legalább is a vendég számára láthatatlan íróasztal lapján.

Semmi.

Megint hármat kopogott, most már erősebben. Aztán még vagy tízszer hármat.

Végre nyílott az ajtó.

– Hol a fenében mászkál maga ilyenkor? – ordított dühösen a belépőre a Főnök. – Ahelyett, hogy az előszobában ülne, csőre töltött revolverrel?

– És a szemetet, azt ki teszi ki? – méltatlankodott Jenci. – Igazán felvehetne még valakit mellém! Testőr vagyok, összekötő, kiképző, rádiós, takarító egy személyben! Ki bírja ezt erővel és idegekkel? Kíváncsi vagyok, mit szólna hozzá a szakszervezet, ha...

– Erről majd máskor! Vezesse ki Tódorka urat!

Miután az előszobában Tódorka szeméről lekerült a sál, szemrehányóan fordult Jencihez:

– Öregem, hányszor kértelek, hogy ne a házmesternén keresztül üzengess nekem. Ez a Szepetiné egy megelevenedett centrifugális regulátor, mindent szétüvölt a házban. Nagyon zsenánt. Én most rendkívül fontos megbízást kaptam, fokozott óvatosságra, elővigyázatra van szükség!

– Köpök rá! – jelentette ki mérgesen a másik. – Amíg a liftetek nem jó, nem mászok négy emeletet a te szép szemedért! Azt lesheted.

– Ilyen voltál a suliban is – legyintett Tódorka. – Önző kutya! Emlékszem, a harmadikban egyszer a Schuller Tibi fel is pofozott a nagyszünetben, mert inkább megetted a puskát, de nem adtad oda neki. El is vágták szegényt, matekból!

2.

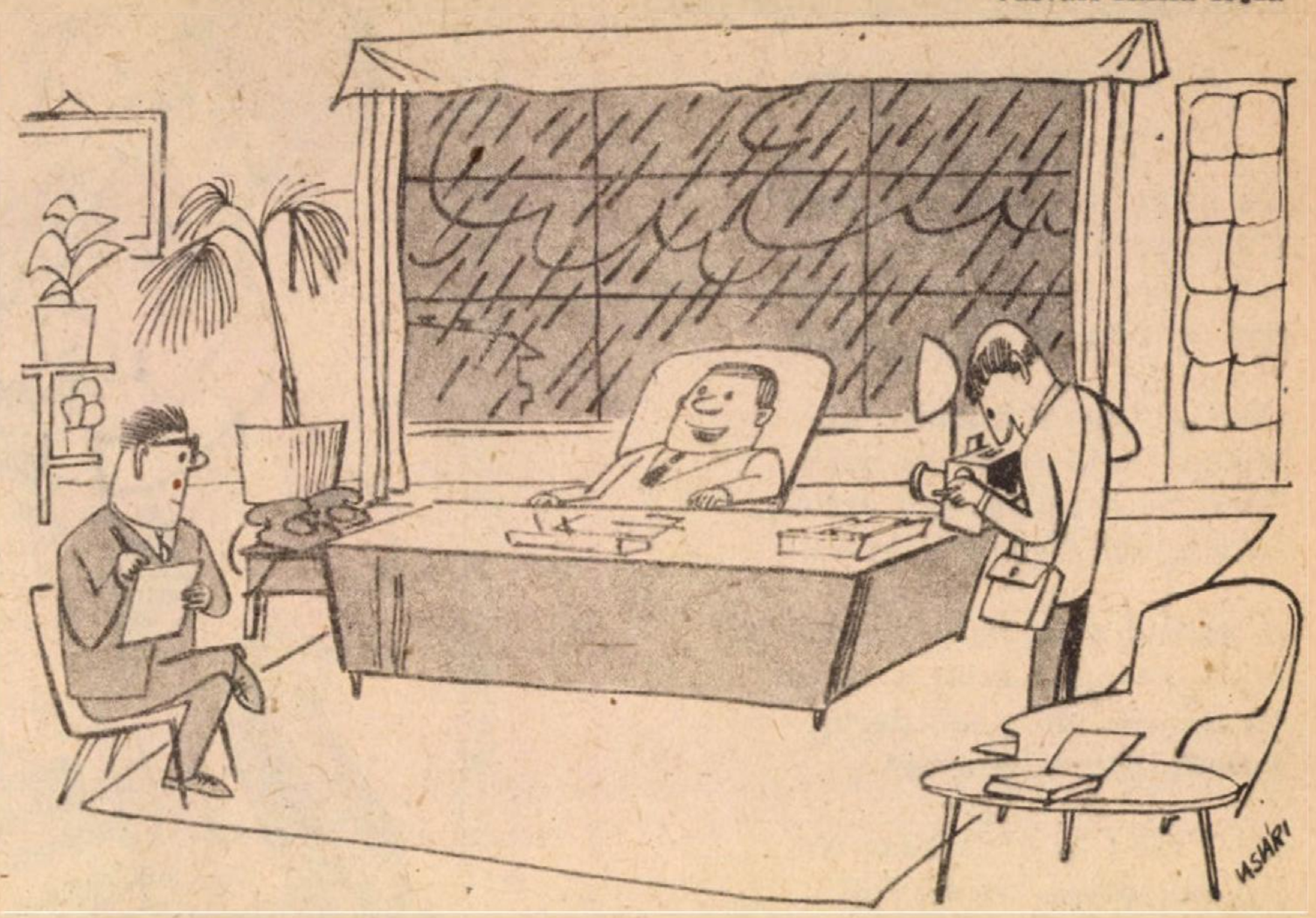
Irány: Bakonytündéri

Mindössze hárman ültek a száguldó MÁVAUT buszban. A sofőr a volán mellett, a mögötte levő ülésen a kalauz, és a kocsi közepe táján az egyedüli utas: Tódorka Péter. Feje felett, a hálóban elegáns koffer, ölében tömzsi bőrtáska. Mint az orvosoknak. Arca mosolygós, egész lényéből csak úgy áradt az elégedettség. Kényelmesen hátradőlve élvezte az ablak mellett elsuhanó táj szépségeit. Élvezte vagy tíz percig. Aztán lassan elbágyadt. A táj szépségeinek egyhangúsága, a jármű egyenletes rugózása csendeskén elringatta. Behunyta szemeit, de nem aludt el, hanem gondolatban felidézte az elmúlt nap izgalmas eseményeit.

(Folytatjuk.)

Interjú

Vasvári Anna rajza

– Sikerült felszámolnunk a vízellátásban átmenetileg mutatkozott nehézségeket...

Pesti tudósítónktól

– Elfogyott! – mondja a könyvkereskedő, amikor Sartre „A szavak" című szerény kiállítású kis könyvét kérem.

Érdekes... Hogyan tudja meg a közönség, hogy melyik az a könyv, amelyet meg kell vennie, és melyik az, amelyiket nem kell megvennie!

Mai legenda.

Váratlanul haza jön a tizenöt éve nem látott, elveszettnek hitt fiú, de amikor dobogó szívvel belép a szobába, lepisszegik, mert a család TV-t néz.

*

Kép a jövőből. Idős asszony sóhajt:

– Ez a mai fiatalság! Micsoda bolond táncokat táncol! Már nem is jó nekik a twiszt!

f. l.

Egy kerületi házkezelőségen

Gerő Sándor rajza

– Megkezdődtek az őszi esőzések...

Nyugalomba vonul Imperial, a versenyparipa

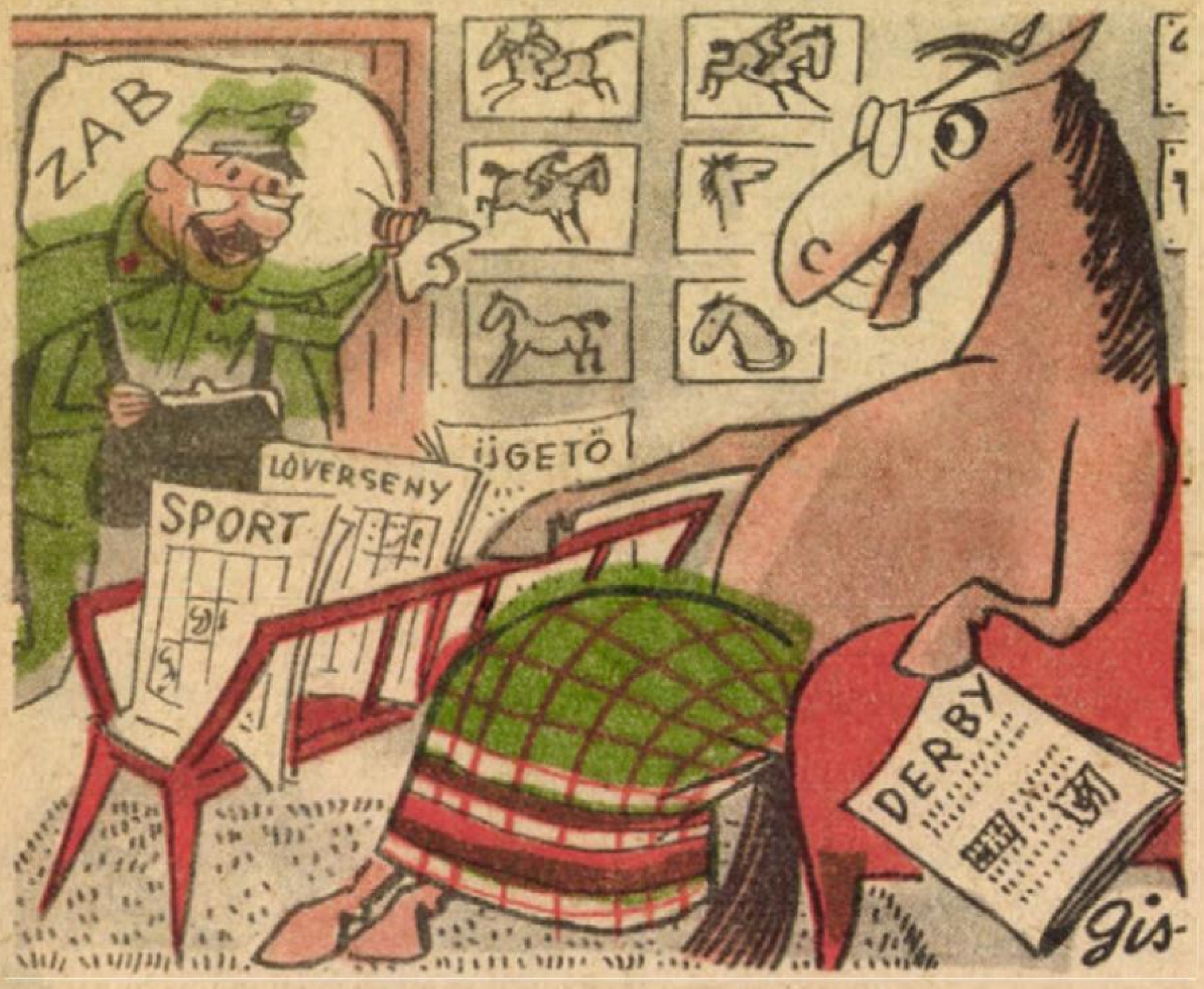
Ha néha bűntudattal, s lopva
Kiporoszkáltam a galoppra,
Hogy nem teszem, bár megfogadtam,
Egy telivért ott megfogadtam.

Csak átfutva a futamlistát,
Miként más Imperiál-isták,
Mindent egyetlen lóra tettem,
Bizonyíték számos tikettem.

A pályád szép volt, tüneményes.
Most otthonod ismét a ménes.
Vajon lesz idő a sok derby
Fáradságait kiheverni?

Mert reád itt új feladat vár,
Amiből eddig kimaradtál...
S kívánok, ha már így adódott,
Minél több gyorslábú utódot!

Dalmáth Ferenc

– Elhoztam a nyugdíját...

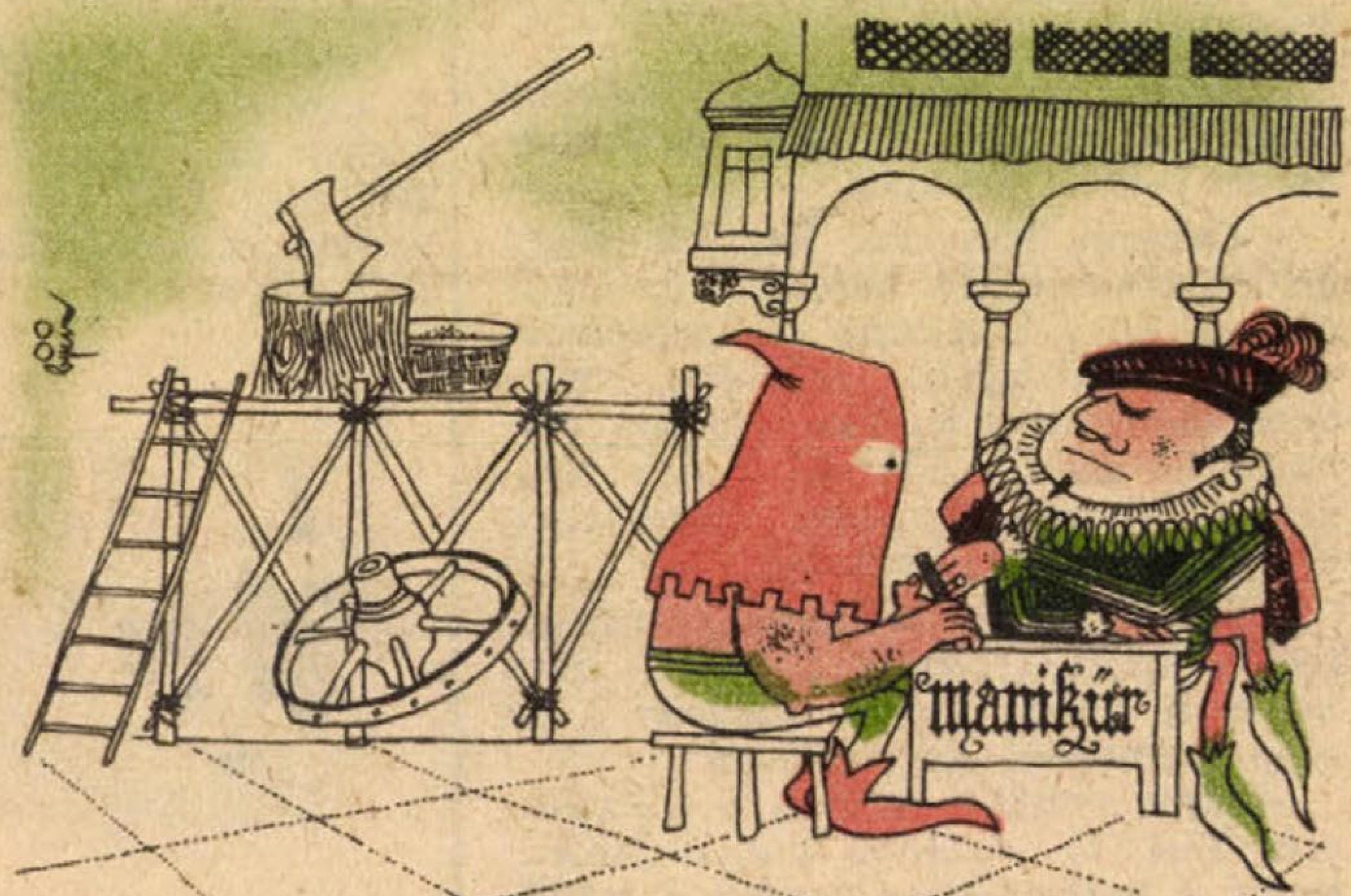
Második házasság

Erdei Sándor rajza

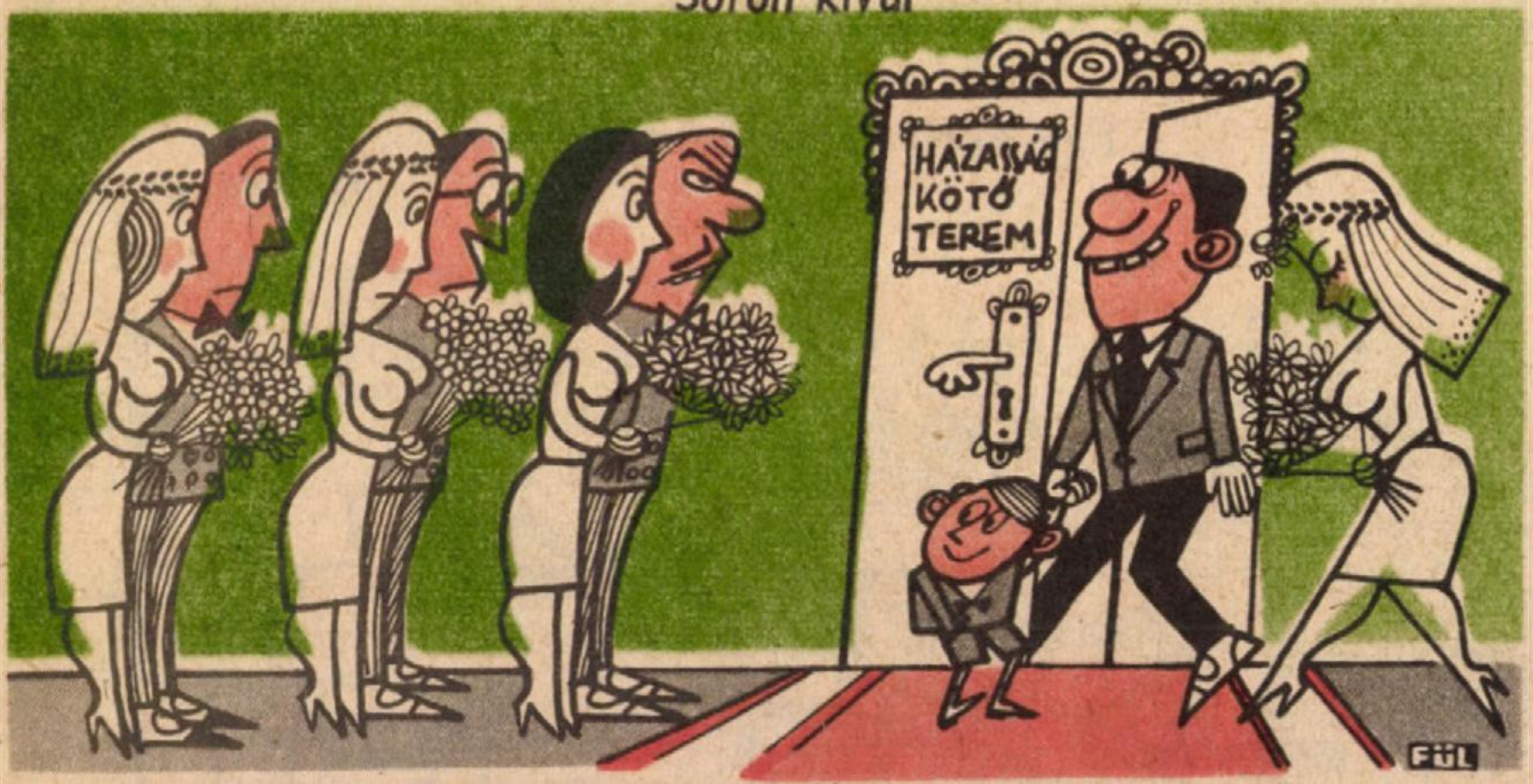

– Kislányom, bemutatom neked az új anyukádat...
– Nyugodtan tegezhetsz anyuka, én vagyok az idősebb!

Másodállás

Soron kívül

– Bocsánat, gyerekkel vagyunk...

Ezt olvastuk

VALAMELYIK NEM PONTOS...

A Nők Lapja azt írta, hogy a nagykanizsai „nagyszabású Zrínyi-kiállítást megtekintette az egykori helyi parancsnok, most már vezérezredes, a honvédelmi miniszter egyik helyettese".

Valami nem stimmel. Ha vezérezredes, – akkor csak honvédelmi miniszterünkről lehet szó. Ha miniszterhelyettes – akkor lehet altábornagy vagy vezérőrnagy.

Tévedett, aki egyszer így tréfálkozott: „A bonyolult katonai elnevezéseket, meg hogy milyen és hány csillag milyen rangot jelent – csak a nők tudják megjegyezni..."

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335–718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel: 343–100. *142–220. — 84,6461 — Kossuth Nyomda, Budapest — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504